

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Πτυχ. Γραφείον ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

'Εσωτερικοῦ Δρχ. 30

« Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ » (Β' Κορ. γ' 6')

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ
ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ«Καὶ ἦν ὑποταδόμενος αὐτοῖς» (Λουκ. 2, 31)
«Δουλεῖτε τῷ Κυρίῳ» (Ρωμ. 12, 11).

Ὅσο κι' ἂν θέλη κανεὶς εἰς τὴν ἀνατολὴν ἐνὸς νέου ἔτους νὰ μὴν ἀπασχοληται παρὰ μόνον μετὰ τὴν χαρὰν καὶ τὰς χρυσὰς ἐλπίδας, ποῦ γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν κάθε ἀνατολῆς, ὅμως ἡ πραγματικότης εἶν' ἀμείλικτος καὶ σκληρὰ καὶ καμμιά θέλησις, ὅσον καλὴ κι' ἂν εἶναι δένεινεϊκανὴ οὔτε νάτην καταργήσῃ οὔτε νὰ τὴν σκεπάσῃ: Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς ἐποχῆς μας—ὄχι μόνον μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρωτότερα—εἶναι ἡ θαθεῖα ἢ ἀσυγκάλυπτος καὶ ἀσυγκράτητος δυσἀρεσκεία ποῦ κατατρώγει τὰ σπλάγγχνα ὄλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, ἰδιαιτέρως ὅμως τῆς πολιτισμένης—τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος. Ἀναρίθμητοι εἶναι αἱ πρόοδοι τῆς διομηχανίας καὶ αἱ κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης εἰς ὅλα τὰ στάδια. Κατὰ τὰς θεοδικώσεις τῆς στυγίας ἐντὸς τῶν 100 τελευταίων ἐτῶν ἔχει τριπλασιασθῆ ἡ ποσότης τῶν προϊόντων καὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς, ἐνῶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἱστορικὸν διάστημα δὲν ἔχει ἀυξηθῆ οὔτε κατὰ τὸ ἐν τέταρτον ὁ πληθυσμὸς τῆς. Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ θεοδικώσῃ ὅτι ηὐξήθη παραλλήλως καὶ ἡ χαρὰ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Τοῦναντίον μάλιστα ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ μετὰ τὸν κοινὸν νοῦν καὶ ἄνθρωποι τῆς σκέψεως μετὰ τὸ δλέμμα τῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς ἐρεῦνης—ὅλοι ἀπὸ τὸ ἐν ὡς τὸ ἄλλο ἄκρον εἶναι σύμφωνοι εἰς τὸ ὅτι οὐδέποτε ἄλλο τε τὸ μέτωπον τῶν ἀνθρώπων ἐσκοτεινίσθη ἀπὸ τὰ νέφαλα τῆς θλίψεως καὶ τῆς ἀνησυχίας περισσότερο ἀπὸ σήμερον. Ἄνθρωπος εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν κατάστασίν του εἶνε φαινόμενον σπάνιον καὶ ἀφύσιον εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Τὸ θλιβερὸν τραγοῦδι τῆς διαμαρτυρίας καὶ τῆς δυσἀρεσκείας, τὸ σύνθημα τῆς ἀπεργίας, ὁ ὕμνος τῆς ἐπαναστάσεως, νὰ ὁ τόνος ποῦ κυριαρχεῖ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου σήμερον. Ὅλοι κάθονται ἐπὶ τὰ κάρ-

δουνα, κι' ὄλ' εἶν' ἔτοιμοι νὰ τὰναποδογυρίσουν ὄλα, φθάνει ν' ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὴν παρούσαν κατάστασιν τῶν. Ποῖα εἶναι τὰ αἷτια τοῦ φαινομένου αὐτοῦ; Ἴδου ἓνα ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀξίζει, νομίζω τὸν κόπον νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ σοδαρά.

* *

Λοιπὸν ποῖα εἶναι ἡ θαυτέρα πηγὴ τῆς σημερινῆς τοῦ κόσμου δυστυχίας καὶ κακοδαιμονίας; Οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι σοῦ ἀπαντοῦν συνήθως. Ὁ ἀγὼν διὰ τὸν ἄκρον καὶ ὁ συνήθης καὶ ἀθέμιτος καὶ πάντοτε ἀχαλίνωτος καὶ ἄγριος συναγωνισμὸς μεταξὺ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν, ἔχουν μεταβάλλει τὴν ζωὴν εἰς ἀληθινὸ πεδῖον μάχης, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ ἀδύνατοι καὶ ἀπροστάτετοι μοιραίως ὑποκύπτουν. Ἄλλοίμονον εἰς τοὺς ἀδύνατους! προσθέτομεν ἡμεῖς, διότι καὶ ὁ πειὸ δυνατὸς ἔσανατᾶ μπροστά του ἀργὰ ἢ γρήγορα τὸν δυνατώτερόν του.

Ἄλλ' ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ζωὴν δὲν εἶναι φαινόμενον μόνον τοῦ σημερινοῦ κόσμου. Ὑπῆρχε πάντοτε. Κι' ἂν σήμερον τὰ θύματα, εἶναι ἀπείρως περισσότερα ἂν σήμερον ὁ ἔλεος καὶ ἡ συμπάθεια πρὸς τοὺς ἀδύνατους συναγωνιστὰς γίνεται ὀλοένα σπανιώτερος ἂν εἰ συναγωνιζόμενοι διὰ τὴν ζωὴν σήμερον εἶναι περισσότερο σκληρόκαρδοι καὶ ἀπάνθρωποι τὰ αἷτια τοῦ πράγματος πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν ἄλλοῦ.

Θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν δύο ἐξ αὐτῶν, τῶν κυριωτέρων κατὰ τὴν κρίσιν μας.

Καὶ πρῶτα—πρῶτα οἱ περισσότεροι τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων λησμονοῦν καὶ ποδοπατοῦν ἓνα θεμελιώδη νόμον, ὁ ὁποῖος διέπει τὴν ὑπαρξιν τῶν ὄντων καὶ κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ ἓνα ὑπηρετεῖ τὸ ἄλλο. Κατὰ τὸν νόμον αὐτόν τὸ πολυτιμότερον τῶν ὄντων εἶν' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προσφέρει τὰς μεγαλύτερας ὑπηρεσίας. Ἄνευ τῶν ὄντων ἢ ὑπαρξιν τῶν φυτῶν θὰ ἦτο ἀδύνατος καὶ ἄνευ τῶν φυτῶν δὲν θὰ ὑφίσταντο τὰ ζῶα καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅπως θὰ ἦτο ἀδύνατος καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἄνευ τῆς κοινωνίας τῶν ὁμοίων του.

Ὁ νόμος τῆς ἀλληλοεξυπηρετήσεως τῶν ὄντων

είναι: καθολικός και παγκόσμιος. Και η μόνη διαφορά που παρουσιάζεται: εις την εφαρμογήν του συνίσταται εις τούτο: ότι η ἀλληλοεξυπηρέτησις αὐτή γίνεται τελείως ἀσυναίσθητως εις τὰ κατώτερα ὄντα, ἐλευθέρως δὲ καὶ ἐν πλήρει συνειδήσει εις τὸ τελειότερον ἐξ αὐτῶν—εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τὸ πρῶτον τοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖνο ποῦ ἀποτελεῖ τὴν ὑπεροχὴν του, τὸν ἀληθινὸν θησαυρὸν του, τὴν πηγὴν τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας του εἶναι νὰ ἐξυπηρετῇ τοὺς ἄλλους μὲ τὴν θέλησίν του καὶ ἐξ ἀγάπης. Ὅχι ὡς δοῦλος εὐτελῆς, ἀλλ' ὡς ἐλεύθερος—κύριος ἑαυτοῦ.

Ἀλλὰ τί βλέπομεν συνήθως γύρω μας; Μίαν γενικὴν ἐξέγερσιν, ὁλοένα περισσότερον συνειδητὴν καὶ προμελετημένην ἐναντίον τοῦ νόμου αὐτοῦ, ἄνευ τοῦ ὁποῦοῦ κάθε τάξις, κάθε ἀρμονία καὶ κάθε εὐτυχία εἶν' ἀπολύτως ἀδύνατος ἐδῶ κάτω. Μοῦ ἔτυχε κάποτε νὰ παραστῶ αὐτόπτης μάρτυς τῆς ἐξῆς σκηνῆς: Ζητιᾶνοι καθισμένοι στὴ σειρὰ ἐπερίμεναν τὴν ἐλεημοσύνην τῶν δικατῶν. Ἦταν ἐκεῖ ἓνας τυφλός, ἓνας κουτσός κι' ἓνας παράλυτος. Ὅλοι φάσματα πραγματικὰ καὶ σκελετοὶ ἔτοιμοι γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον. Ἐπέρασεν ἓνας κι' ἔρριψε στὸν πρῶτον «κάτι τι κι' ἐπροχώρησε χωρὶς νὰ κυττάξῃ τοὺς λοιπούς. Τί νομίζετε ὅτι συνέβη τότε; Ὁ χωλὸς ἐσήκωσε τὸ δεκανίκι του γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν ἐλεηθέντα, ἐνῶ ὁ παράλυτος ποῦ δὲν μπορούσε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του ἐξετόξευεν ἐναντίον του ὕδρευς καὶ λόγια μίσους περισσότερον δηλητηριασμένας κι' ἀπὸ τὰ δέλη τῶν ἀγρίων. Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη ποῦ ἐδόθη εἰς τὸν συνάδελφόν του ἀφῆρηθ' ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον καὶ δὲν ἦτο διαθεμιμένος νὰ τὸ συγχωρήσῃ.

Τι ἐντύπωσιν ἄς κάμνη, ἡ ἱστορία αὐτή, ποῦ ἐπαναλαμβάνεται, δυστυχῶς, τόσο συχνὰ κατὰ μύριους τρόπους ἐνώπιον ὄλων μας;

Χριστιανοὶ ἀδελφοί μου! Οἱ ζητιᾶνοι περὶ τῶν ὁποῦων ἄς ὠμίλησα εἶναι ὁ καθρέπτης μας. Αὐτὴν τὴν ἴδια τὴν εἰκόνα παρουσιάζομεν ὡς κοινωνία—ὡς ἀνθρωπότης. Μὲ θολωμένα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς δὲν ξεύρω ἀπὸ ποῖαν ἀθεράπευτον ἀσθένειαν νομίζομεν ὅτι ἀφαιρεῖται ἀπὸ μᾶς πᾶν ὅ,τι δίδεται εἰς τοὺς ἄλλους. Ὁ καθένας μας ἂν μπορούσε δὲν θᾶψηνε τίποτε εἰς κανένα. Νομίζομεν ὅτι τὸ συμφέρον μας εἶνε νὰ ἀνγκάζωμεν ὄλους τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν καὶ νὰ μᾶς προσκυνοῦν. Ἐνῶ τοῦναντίον νομίζομεν ἐξευτελιστικὸν νὰ ὑπηρετήσωμεν ἡμεῖς ὁποῦνδήποτε. Ὅλοι νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν—κανένα νὰ μὴν ὑπηρετοῦμεν! Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔμβλημα [μας. Τὸν παγκόσμιον νόμον τῆς ἑλξείως τῶν σωμάτων ὅπως τὸν ὀνομάξῃ ἡ φυσικὴ τὸν νόμον τῆς ἀγάπης, ὅπως τὸν ὀνομάξῃ τὸ Εὐαγγέλιον, τὸν νόμον τῆς ἀλληλοεξυπηρετήσεως τῶν ὄντων, ὁ ὁποῦος συγχρᾶται

τὸν σύμπαν' τὸν νόμον αὐτὸν ὁ ὁποῦος κάμνει τὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ νὰ γελᾷ μὲ ὄλον τὸ ἄγνον κάλλος του καὶ ὅταν ἀκόμη ἑτοιμάζεται νὰ τὸ ἀρπάξῃ τὸ στόμα τοῦ προβάτου' τὸν νόμον, ἡ τήρησις τοῦ ὁποῦοῦ ἀπέδειξεν ὄλους τοὺς πραγματικῶς μεγάλους τῆς ἱστορίας' τὸν νόμον, ἡ τήρησις τοῦ ὁποῦοῦ καὶ σήμερον ἀκόμη χαρακτηρίζει ἐκείνους, ποῦ καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι σεβόμεθα καὶ ἀναγνωρίζομεν τοὺς ἀχίστον ἐνδομύχως ἀνωτέρους μας—τὸν νόμον αὐτὸν τὸν ἀναποδογυρίσαμεν, γιὰ νὰ μεταβάλωμεν τὸν κόσμον αὐτὸν—ποῦ εἶν' ἐν τούτοις τόσο ὥρατος—εἰς βασιλείαν τοῦ σκότους καὶ τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ θανάτου. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως. Ὅσον περισσότερον γυρεύει κανεὶς νὰ τὸν ὑπηρετοῦν, ὅσον περισσότερον ἀγωνίζεται νὰ ὑποδουλώη τοὺς ἄλλους, ὅσο περισσότερον ἀρπάξῃ, τόσο περισσότερον ἀποξηλώνεται ἀπὸ κάθε συμπαθειαν, κι' ἀπομακρύνει ἀπὸ γύρω του κάθε πραγματικὸν φίλον καὶ κάνει τὸν ἑαυτὸν του ὅμοιον μὲ τὸ δυστυχισμένον ἐκεῖνο ψωράλεον πρόβατον ποῦ «δὲν πάει μὲ τᾶλλα παρὰ μόνον διὰ νὰ τὰ μολύνῃ καὶ νὰ τὰ βλάψῃ». Ὁ Σωτὴρ τὸ εἶπε καθαρὰ καὶ μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ τὴν ζωὴν του ὀλόκληρον: «**Ὁς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι μέγας, ἔστω πάντων διάκονος**». Ἡμεῖς θέλομεν οἱ ἄλλοι νὰ μᾶς διακονοῦν καὶ νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν. **Τὶ τὸ παράδοξον ἂν εἴμεθα μικροὶ καὶ δυστυχεῖς;**

* *

Ἡ δευτέρα θεμελιώδης αἰτία τῆς δυσαρρεσκείας τῶν συγχρόνων μας εὐρίσκεται—εἰμαι βέβαιος—εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἐλησημονήσαμεν πρὸ παντός νὰ δουλεύωμεν καὶ νὰ ὑπηρετοῦμεν τὸν **Κύριον τῶν κυριευόντων καὶ Βασιλέα τῶν βασιλευόντων.**

Μὲ ἐφημερίδες, μὲ περιοδικὰ, μὲ διδλία, μὲ δι-αλέξεις μυστικὰς καὶ φανεράς οἱ ἀπόστολοι τοῦ ὀλισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς ἀναρχίας κηρύττουσιν εἰς ὄλους τοὺς τόνους ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μῦθος καὶ δικαιολογοῦν κάθε ἀκολασίαν καὶ κάθε ἀτιμίαν ὡς φυσικὴν. Εἰς τὰ Πανεπιστήμια συχνὰ ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ κατώτερα σχολεῖα ἐνίοτε ἄνθρωποι, ποῦ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσουν φανερὰ τίνοσ Θεοῦ εἶναι ὀπαδοί, ἐπωφελοῦνται τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς εὐπιστίας τῶν νεαρῶν ὀλαστῶν διὰ νὰ σπεῖρουν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τὸ σπέρμα τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀρνήσεως, καὶ διὰ νὰ παρκατήσουν εἰς αὐτοὺς ὅτι τὸ ἠθικὸν ἰδεῶδες δηλ. ὁ Θεὸς εἶναι ὀπὸλεμμα δεισιδαιμονίας ἄλλων ἐποχῶν, ἀπὸ τὴν ὁποῦαν ὁ συγχρονισμένος ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ τὸ ταχύτερον. Καὶ ἀπάνω ἀπὸ ὄλα αὐτὰ ὄλοι μᾶς ποιὸς λέγο, ποιὸς πολὺ εἰς τὴν ζωὴν μᾶς ἐνεργοῦμεν συνήθως ἄν νὰ μὴν ὀπῆρχεν ὁ Θεός, τὸν

ὅποσον ὅμως μὲ τὰ λόγια ἐπιμένομεν νὰ παραδεχώμεθα ὑπάρχοντα.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὄλων αὐτῶν τῶν φανερῶν ἢ σκεπασμένων, τῶν ἀμέσων ἢ ἐμμέσων κηρυγμάτων τὸ ὀλέπομεν ὄλοι. Ἐξεργριζώσαμεν ἢ κοντεύομεν νὰ ξερριζώσωμεν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῆς—τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀληθείας. Μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια βγάζομεν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας διὰ νὰ εἶναι πλέον ἀνίκανα νάντιληφθῇ τὴν στοιχειοδεστέραν πραγματικότητα—τὴν ἀλήθειαν ὅτι δὲν εἴμεθα ὄντα αὐθύπαρκα καὶ αὐτοδημιούργητα καὶ ἀνεξάρτητα, ἀλλὰ δημιουργήματα ἐξηρητημένα ἀπὸ τὸν Δημιουργὸν καὶ Κύριόν των. Καταστρέφομεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄργανισμοῦ εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκομεν εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε δὲν τὸ θέλομεν καὶ μένομεν τώρα ἀπέναντι ἀλλήλων μέλη ἀσύνδετα καὶ ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους—ἀνταγωνισταὶ καὶ ἀντίπαλοι ἢ τοῦλάχιστον ξένοι χρήσιμοι μόνον πρὸς ἐκμετάλλευσιν. Δὲν ἀπομένουν πλέον εἰς τὴν ψυχὴν μας παρὰ «δικαικῆσεις» καὶ ὀρέξεις καὶ πάθη, τὰ ὅποια μόνον ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ σεβασμὸς τοῦ θελήματός Του περιωρίζεν ἄλλοτε καὶ τὰ ὅποια τώρα μᾶς ὀπλίζουν ὄλους ἐναντίον ἀλλήλων καὶ μᾶς ὀδηγοῦν εἰς συγκρούσεις τόσο περισσότερον ἀγρίας καὶ αἱματηράς, ὅσον περισσότερον τὰ πάθη αὐτὰ ὑπεδκυλισθησάν κατακλήλως, ἀπὸ τοὺς τόσο πολλοὺς σήμερον εἰδικοὺς ὑποδουλιστάς, μὲ τὰ μέσα ποῦ ὑποδεικνύει σήμερον ἡ ψυχολογικὴ ἐπιστήμη.

Ἔ! δὲν ἀγνοοῦν βέβαια ὅτι ὄλον αὐτὸ τὸ κατακομμάτισμα ποῦ παρατηρεῖται σήμερον καὶ ἡ ἀποσύνθεσις τῆς κοινωνίας εἰς τὰς λεγόμενας «τάξεις» μὲ τὰ λεγόμενα ἀντίθετα «ταξικὰ συμφέροντα»—σάν νὰ ὑπάρχουν συμφέροντα τῶν μελῶν ἀντίθετα πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ ὄλου ὄργανισμοῦ—καὶ ἡ ἐξοπλοσίς των ἐναντίον ἀλλήλων πρὸς ἀλληλοεξόντωσιν, γνωρίζω ὅτι ὄλη αὐτὴ ἡ ἐγκληματικὴ μανία τοῦ μίσους, ὄλος αὐτός ὁ πολλαπλασιασμὸς τοῦ πολέμου, ὄλος αὐτὸς ὁ ἀλληλοσπαραγμὸς τῶν ἀδελφῶν γίνεται ἐν ὀνόματι... τῆς συναδελφώσεως τῶν λαῶν! Ἄλλὰ ποῖος δὲν ἀισθάτεται ἀμέσως ὅτι ἡ «συναδελφωσις» αὐτὴ εἶνε λέξις κενὴ καὶ ἀνευ νοήματος ὅτι ὅτι ἀπευθύνεται πρὸς ἀνθρώπους λάγνους καὶ κοιλιοδούλους ποῦ δὲν σκέπτονται παρὰ μόνον πῶς θὰ ἀπολαύσουν περισσότερον; Ἀνθρώπους ποῦ δὲν ἔχουν μέσα των τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης ἀνθρώπους ποῦ παραδέχονται ὅτι ἐβγήκαν κατὰ τύχην ἀπὸ τὸ μηδὲν καὶ εἶναι προωρισμένοι νὰ γυρίσουν εἰς τὸ μηδὲν ἀνθρώπους ποῦ δὲν ἀναγνωρίζουν παρὰ μόνον τὴν σάρκα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς, ἀνθρώπους

τοιούτους δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κάμετε ποτὲ νὰ πιστεύσουν ὅτι εἶναι πραγματικῶς ἀδελφοί. Ἀπαιτεῖται πρῶτιστα πάντων ἕνας κοινὸς πατὴρ διὰ νὰ ἀποτελεθῇ οἰκογένεια ἀδελφῶν. Καὶ ἂν ὁ Πατὴρ αὐτὸς δὲν ὑπῆρξε ποτὲ καὶ δὲν ὑπάρχει, ὅπως λέγουν οἱ ὀλολάτρι, δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως κανεὶς λόγος νὰ ὀνομάζωνται οἱ ἄνθρωποι μεταξὺ των ἀδελφοὶ καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ μεταχειρίζωνται ἀλλήλους ὡς ἀδελφοὺς.

Αὐτὸ ἄλλως τε τὸ ξεύρουν πολὺ καλά καὶ αὐτοὶ ποῦ σπρώχνουν τὸν κόσμον πρὸς ἀλληλοεξόντωσιν ἐν ὀνόματι τῆς συναδελφώσεως τῶν λαῶν—τὴν εἰρωνείαν, Θεέ μου!—ἀφοῦ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὀμιλοῦν περὶ ἐχθρῶν τοὺς ὀποίους πρέπει νὰ ἐκμηδενίσουν, περὶ ἀστῶν τοὺς ὀποίους πρέπει νὰ μισοῦν μέχρι θανάτου, περὶ ξένων διὰ τοὺς ὀποίους πρέπει νὰ ὀπλιζονται. Τὴν ὄραία, τὴν συγκινητικὴν συναδελφωσίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλήθεια! Διὰ νὰ τὴν πιστεύσῃ κανεὶς πρέπει νὰ εἶναι ἢ πολὺ ἀφελεὴς ἢ ὑπερβολικὰ νέος καὶ ἄπειρος τῆς ζωῆς.

Εἶναι λοιπὸν τελείως φυσικόν, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότης, εἶναι τελείως φυσικόν λέγω νὰ μεγαλῶνῃ ὀλοένα ἡ δυσἀρέσκεια εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀφεντικῶν, διότι οἱ ὑποτακτικοὶ των τοὺς κλέπτουν καὶ τοὺς δολιεύονται καθημέραν περισσότερον, ἀλλὰ καλεῖσθὴν τὴν ψυχὴν τῶν ὑποτακτικῶν διότικαι αὐτοὶ ἀνακαλύπτουν ὅτι τὸ ἴδιο κάνουν εἰς βάρος των οἱ ἀφεντικοί. Καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ἀντικαθίσταται διὰ τῆς καχυποψίας καὶ τῆς δυσπιστίας, ὁ ἀνταγωνισμὸς παίρνει τὴν θέσιν τῆς συνεργασίας καὶ ὁ πόλεμος—πόλεμος μέχρι θανάτου, καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν κοινωνικὴν ἄρμονίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν. Ἀδύνατον δι' ὄλους μαζὺ καὶ ἕναν—ἕναν χωριστά.

Ἡ κατάσταση δὲμὸς θὰ ἦτο τελείως διαφορετικὴ, ἂν οἱ ἄνθρωποι, δηλαδὴ ἐγὼ καὶ σὺ, ἀδελφέ μου, κι' ὁ ἄλλος ὀποιοσδήποτε κι' ἂν εἶναι, ἂν ὄλοι μαζὺ ὕπηρετοῦσαμεν πρῶτα—πρῶτα τὸν Θεόν, ἐξυπηρετοῦντες καὶ βοηθοῦντες ἀλλήλους ὅπως Ἐκεῖνος διατάσσει. Ἄν ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καταλάβῃ εἰς τὴν καρδίαν μας τὸν θρόνον, ὃ ὀποῖος τοῦ ἀνήκει, ἀλλὰ τὸν ὀποῖον κατέλαβε παρανόμως ὁ ἄγριος ἐγωῖσμός, αἱ ἐλπίδες διὰ τὴν πολυπόθητον εὐτυχίαν ποῦ ἔμπη εἰς τὴν ψυχὴν μας, ὁ καινούργιος χρόνος, δὲν θὰ μένουν χέμαϊρα, ὅπως ἡ περισυνὴς κι' ἡ προηγούμενες ἀλλὰ θὰ γίνων πραγματικότης χαροπὴ καὶ ὀλόφωτη.

Γένοιτο!

Ἡράκλειον

Ε. ΠΕΤΡΑΚΙΣ

Θεολόγος—Καθηγητῆς

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Πρὸ τῆς Δ' Ἐκατονταετηρίδος κατὰ τὴν ὁποίαν ὤρισθη ἡ εορτὴ τῶν Χριστουγέννων, αἱ δύο εορταί, δηλαδή τὰ Χριστούγεννα, καὶ τὰ Φῶτα ἐωρτάζοντο ἡνωμένοι τῇ 6 Ἰανουαρίου. Πολλαχοῦ δὲ ἠνώθη καὶ ἡ εορτὴ τῆς προσκυνήσεως τῶν Μάγων καὶ τοῦ ἐν Κανᾶ γάμου, ὅπου ὁ θεάνθρωπος Σωτὴρ ἡμῶν ἐφάνερωσε τὴν δόξαν Του. Ἡ εορτὴ τῶν Θεοφανείων, ἢ Ἐπιφανείων ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ποτνίᾳ καὶ Ἐθνοσωτείρᾳ Ἀνατολικῇ Ὀρθοδόξῃ ἐκκλησίᾳ ἐπνηγυρίζετο καὶ ὡς εορτὴ τοῦ φωτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος (εορτὴ τῶν Φώτων ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ θεῖος πατὴρ Γρηγόριος ὁ Ναγιανζηνός) καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὕδατων.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς παραμονῆς οἱ Χριστιανοὶ ὕδρευοντο ἐκ τῶν πηγῶν καὶ ἐτήρουν τὸ ὕδωρ τοῦτο χάριν ἁγιασμοῦ δι' ὄλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἐν Γαλλίᾳ τὰ Φῶτα λέγονται καὶ ἡμέρα τῶν βασιλέων. Εἰς Μιλᾶνον, ἀφ' οὔτου ἡ παράδοσις θεωρεῖ ὅτι κατέχει ἡ πόλις αὕτη τὰ λείψανα τῶν Μάγων, κομισθέντα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, καλοῦνται τὰ Φῶτα ἐπίσης ἐκεῖσε ἢ Ἐορτὴ τῶν Βασιλέων.

Ἡ εορτὴ τῶν Θεοφανείων εἶναι ἀρχαιοτάτη, ἴσως ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Νὰ εορτασθῇ τῇ 6 Ἰανουαρίου προήλθεν ἴσως ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ Αἰγύπτιοι ἐώρταζον τὴν εὐρεσιν τοῦ Ὄσιριδος. Οἱ Χριστιανοὶ ἠρόθως ποιοῦντες ἐξ ἀντιθέσεως εἰσήγαγον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ καὶ οὕτως οἱ νεοφώτιστοι ἀντὶ τοῦ ψευδοῦς Θεοῦ (καὶ δοκησιθεοῦ, ὅστις εἶνε ὁ ὀψιγενῆς ἀρχιψεύστης καὶ ἀρχιπλάνος Διάβολος), ἐώρταζον τὸν ἄληθῆ, ὁ ὅποιος κατήλθεν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Κατὰ τὴν εορτὴν ταύτην οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀλεξανδρείας συνήθιζον νὰ ἐξαγγέλωσι δι' ἐγκυκλίων Γραμμμάτων πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ εορτάζωσι τὸ Ἅγιον Πάσχα. Καθ' ὅλον τὸ Δωδεκαήμερον, τοῦ ὁποίου αἱ ἡμέραι ἐκ παλαιολόγου ἐποχῆς ἐθεωροῦντο ὡς εορτάσιμοι, ἐγένοντο κατὰ τὸν περιώνυμον Πορφυρογέννητον ἐστιάσεις ὑπὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος. Κατὰ δὲ τὴν εορτὴν τῶν Φώτων παρέθετον ὁ Βασιλεὺς τράπεζαν εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ τὸν κληρὸν αὐτοῦ. Ὁ Βασιλεὺς ὁ Πορφυρογέννητος εἰς τὴν περίφημον συγγραφὴν του «Περὶ Βασιλείου Τάξεως» ἀφιερώνει δλοκλήρους σελίδας εἰς τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν τοῦ ἐθιμοτυπικοῦ τῶν Ἀνακτορικῶν τούτων τελετῶν.

Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι οἱ Ἀρμένιοι ἐξακολουθοῦσιν ἀκόμη καὶ σήμερον νὰ συνορτάζωσι τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου μετὰ τῶν Θεοφανείων τῆς 6 Ἰανουαρίου, κατὰ τὴν παλαιολόγου συνήθειαν. Τὴν ἑσπέραν τῆς 5 Ἰανουαρίου ψάλλεται νυκτερινὴ λειτουργία ἢ τῶν Χριστουγέννων. Κατὰ τὴν 6ην δὲ Ἰ-

ανουαρίου περὶ τὴν 10ην ὥραν π. μ. ψάλλεται ἡ λειτουργία τῆς βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τὸ νὰ βαπτίζονται οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὸν Ἰορδάνην ἐθεωρεῖτο πράξις κατ' ἐξοχὴν εὐσεβῆς. Ἡδὴ ὁ Ἱστορικός Εὐσέβιος τὸν Δ' αἰῶνα τοῦτο μαρτυρεῖ.

Καὶ αὐτὸς ὁ Μ. Κωνοκταντίνος ἀνέλαβεν ἐπὶ τοῦ τῆ ἱερὰν πρὸς τὸν Ἰορδάνην πορεῖαν, ἀπέβησεν 8-μῶς καθ' ὁδὸν ἐν Νικομηδείᾳ, Ὁ Παναοίδιμος Μάρτυς Ἀντωνίνος τοῦ σ' αἰῶνος μαρτυρεῖ ὅτι κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῶν Θεοφανείων ὅπως ἀφιερῶθωσιν εἰς τὸν Θεόν, πᾶς ὁ λαὸς ἐβαπτίζετο εἰς τὸν Ἰορδάνην περιβαλλόμενος λιγὸν χιτῶνα, ὃν κατόπιν ἐφύλαττον ἐπιμελῶς, ὅπως χρησιμεύσῃ αὐτοῖς ὡς σάβανον ἐν τῇ νεκρικῇ τῶν κλίτῃ. Τὸ ἔθιμον ἐπικρατεῖ μέχρι τῆς σήμερον παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ἰδίως ἡμῖν τοῖς Ἑλληνορθοδόξοις καὶ Ἀρμενίοις μὲ τὴν μικρὰν διαφορὰν ὅτι τοῦτο ποιοῦσιν οἱ περισσότεροι κατὰ τὴν ἐβδομάδα τοῦ ἱεροῦ Πάσχα, ὅτε μεταβαλίουσιν οἱ προσκυνηταὶ τῶν Ἁγίων Τόπων. Ἐκατοντάδες καὶ χιλιάδες Χριστιανῶν τότε, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ βαπτίζονται εἰς τὸν Ἰορδάνην. Δεικνύεται ἔτι καὶ νῦν κατὰ παράδοσιν, ἀδέσποτον ὄμως, τὸ μέρος ἀκριβῶς ἔπου ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε τὸν Κύριον ἡμῶν. Ἐκεῖ εἶχον οἰκοδομηθῆ καὶ ἡ Μονὴ καὶ ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐλένης. Ἀλλὰ ταῦτα ὡς καὶ ἄλλαι οἰκοδομαὶ παραπλήθισαι παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ περιλαλήτου Ἰορδάνου δὲν διεσώθησαν μόνον ἐρείπια δεικνύουσι τοὺς τόπους τῶν.

Ἄλλ' οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων σήμερον, κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ ὄλισμοῦ, τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ὀλομανίας, κατὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ διάδοσιν ποικίλων τῆς λιπαρᾶς καὶ πολυτρυχίλου πλάνης συστημάτων τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, τοῦ ὄλισμοῦ, τοῦ Κομμουνισμοῦ, τοῦ Ὀρθολογισμοῦ, τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ (—Μασσονισμοῦ), τοῦ Πνευματισμοῦ τοῦ Χιλιασμοῦ, καὶ τόσων ἄλλων ἀθρήσκων, ἀσεβῶν καὶ δυσσεβῶν ὀργανώσεων καὶ Μυστικῶν Μασσονικῶν τῶν Σιωνιστῶν Ἐταιρειῶν, πολλοὶ εἶναι, ὡς μὴ ὀφείλουν, οἱ ἀμφιβάλλοντες καὶ δυσπιστοῦντες, καὶ πλείστοι οἱ ἐντελῶς ἀπιστοὶ καὶ ἄθρησκοι καὶ ἀσεβεῖς. Διὰ τοῦτο εἶδους ἀνθρώπου ὄλην τὴν θεολογίαν τῶν παμμεγίστων καὶ διαδοχῶν θεολόγων καὶ ὄλην τὴν ρητορείαν τῶν ἐξοχωτάτων καὶ πανενδόξων ρητόρων καὶ ἂν ἐξαντλήσῃ τις, διστάζοντας καὶ ἀντιλεγόντας ἀεῖποτε θὰ τὸν ἀφήσῃ. Ἐλπίς ὑπάρχει νὰ πείσῃ τις τοὺτους μόνον δι' ἱστορικῶν γεγονότων ἀναντιλέκτων καὶ ἀνκμφισθητῶν, ὅποια εἶναι ἡ ἐπιστροφή τοῦ Ἐξωλοατρικοῦ κόσμου ἐπὶ τὸν ἐν Τριάδι Ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν διὰ τοῦ Ἐθαγγελικοῦ κηρύγματος, ἡ ἐξάπλωσις, διάδοσις καὶ ἐγκατάστασις τοῦ θεοστατίου καὶ Χριστοφρουρήτου Σωστικῶς Χριστιανισμοῦ ἀνὰ τὰ Ἐθνη δι' ἔργων καὶ μέσων ἀσημάντων, ἡ διάρκεια καὶ ἀντοχὴ τῆς τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ θρησκείας μεθ' ὅλας τὰς κατ' αὐτῆς καταδρομὰς καὶ ἀντιξόους περιστάσεις, ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν πίστις καὶ λατρεία τῶν μελλῶν ἀνεπτυγμένων Ἐθνῶν, ἡ σταθερότης καὶ ἡ δικρῆς καὶ ἀπαρασάλευτος καὶ ἀνεπίκαμπτος ἐμμονὴ εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ ποτνίαν τοῦ Χριστοῦ πίστιν Ἐκατομμυρίων Λαῶν δλοκλήρους αἰῶνας, καὶ πλείστα ἄλλα τεκμήρια καὶ

μεμαρτυρημένα γεγονότα. Ταυτα μόνον εἰσιν ἱκανά νά πείσωσι τοὺς ἀμφιβάλλοντας καὶ ἀπιστοῦντας, ὅπως ἔπεισαν μετὰ μακρὰς καὶ ἐπισταμένους μελέτας καὶ ἓνα τῶν νεωτέρων Ἱστορικῶν, τὸν περιώνυμον καὶ διάσημον Ἰωάννην Μύλλερ, μὴ εὐνοϊκῶς πρότερον πρὸς τὸν οὐρανόπεμπτον Χριστιανισμόν διακείμενον, νά γράφῃ πρὸς τινά φίλον του φιλόσοφον τὰ ἀξιολογιώτα ταῦτα : « **Κατεῖδον τὴν ὄντως θαυμασίαν πραγματάωσιν σπουδαιοτάτων γεγονότων, τελεσθέντων δι' ἀσημάντων μέσων. Ἐπεείσθην, ὅτι τὰ κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ γενόμενα ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἔργον Θεοῦ ὑπῆρξεν ἡ ἐπὶ γῆς ἰδρυσις τοῦ Χριστιανικοῦ θρησκευματος** ».

Καὶ αὐτὸς ὁ δεινὸς πολέμιος τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ὁ Γάλλοςβραχίος μασσόνος Ρενάν, ἀναγνωρίζων τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀφθαστον τελειότητα τῆς ὑπερθέου καὶ ὑπερσφου διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ἔλεγεν : « **Ἡ συνειδήτης τῆς θεότητος ἐπεφάνη ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ μεγαλωσύνῃ ἐν τῇ προσωπικότητι τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὸ ὕψος τῆς διανοίας καὶ τῆς τελειότητος τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους διδασχῆς, οὐδεμία ὑπερυψώθη ἀνθρωπίνη δεινότης** ».

« **Ἄς προάγεται ἡ παιδεία, ἔλαφον, ὁ περίκλυτος Γερμανὸς Γκαίτε, ἅς εὐρύνεται ὁ κύκλος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἅς προχωρῇ ὅσον θέλει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, οὐδέποτε θά ὑπερβῇ τὸ ἀπαστρέπτον ὕψος τῶν λόγων τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ** ».

« Πάντες οἱ διωγμοί, πᾶσαι αἱ αἱρέσεις, πάντα τὰ φιλοσοφήματα ἤλθον καὶ παρήλθον οὐδὲ μικράν δὲ ἀμυχήν προῦξένησαν εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, πᾶσαι αἱ ἀντιχριστιανικαὶ θεωρεῖαι ὡς λυχνάριον ἀπέναντι τοῦ ἀκτινοβόλου ἡλιακοῦ φωτὸς φέγγουσιν, ὡς ἀσθενέστατα δὲ κύματα θραύονται πρὸ τοῦ ἀσκαλεύτου καὶ ἀκτασεύτου αὐτῆς θράχου. Τὰ πάντα πρὸ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ἡ δὲ δόξα αὐτῆς ἔμεινεν αἰώνιος ἀειλαμπῆς καὶ ἀειφανῆς καὶ θά μείνῃ τοιαύτη εἰς αἰῶνας αἰώνων». ἔλεγεν ὁ ἀπαδὸς τῆς Φυσικῆς θρησκείας διάσημος Γάλλος Ρουσσώ. Ὁ αὐτὸς δὲ Φιλόσοφος λέγει περὶ τοῦ παγκοίνως πανσέπτου Εὐαγγελίου : « **Εἶναι δυνατὸν διδόνον τοσοῦτον ὕψηλὸν καὶ τοσοῦτον σοφὸν νά εἶναι ἀνθρώπινον ἔργον;** » Περὶ δὲ τοῦ Χριστοῦ : « **Εἶναι δυνατὸν ἐκεῖνος νά εἶναι μόνον ἀνθρωπος;** » Ὁ δὲ σκόπτης καὶ δεινὸς πολέμιος τοῦ Θεοσεύτου Χριστιανισμοῦ καὶ ἄλλοτε ἄθεος καὶ μασσόνος, ὁ ἐξάκουστος Ἰχριστιανομάχος

Γάλλος Βολτκίρος ἐν τῇ λέξει Aveu τοῦ φιλοσοφικοῦ αὐτοῦ λεξικοῦ ἔγραφεν : « **Ὁ Ἰουδαϊσμός ὁ Σαβδαϊσμός, ἡ θρησκεία τοῦ Ζωροάστρου, ἔρπουσιν εἰς τὴν κόνιν. Τῆς Τύρου καὶ τῆς Καραχηθόνος ἡ λατρεία ἔπεσε μετὰ τῶν κραταιῶν αὐτῶν πόλεων. Ἡ θρησκεία τῶν Μιλιταδῶν καὶ τοῦ Κάτωνος παρήλθον, ἡ τοῦ Ὀδίνου, τῶν Σκανδιναυῶν ἐμηδενίσθη, αὐτὴ ἡ γλῶσσα τοῦ Ὀσίριδος κατασταθεῖσα ὑπὸ τῶν Πτολεμαίων, ἀγνωεῖται ὑπὸ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν. Μόνος ὁ Χριστιανισμὸς ἔμεινεν ὄρθιος, ἐν τοιαύταις περιπετείαις καὶ ἐν τῷ πικτῶ τοσοῦτων ἐρειπίων ἀνταλλοίωτος ὡς ὁ ποιήσας Αὐτὸν Θεός. Ἡ ἀλήθεια μένει αἰώνιος καὶ τὰ φάσματα τῶν δοξασίων παρέρχονται ὡς τὰ ἐνόπνια τῶν νοσοῦντων. Ὅθεν ἀναγκάζομαι νά πιστεύσω εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νά θαυμάσω** ».

Ἄς μάθωσιν—οἱ τοιοῦτοι ἀπιστοὶ καὶ ἄθρησκοὶ καὶ ἀμφιβάλλοντες καὶ δυσπιστοῦντες ἐκ τῶν δημογνῶν καὶ δημοδόξων μας Ἑλλήνων—ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἀνθρώπινον κατασκευάσμα οὐδὲ δημιουργημα τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἀλλ' ἀποκάλυψις ἀπὸ Θεοῦ, ἔργον καὶ καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν ἐρισέπτων καὶ ἐρικυδῶν Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων τὸν ὑπέρθεον καὶ θεότευκτον Χριστιανισμόν ἀπεκάλεσαν δημιουργημα ἢ κατασκευάσμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, πάντες δὲ διέκριναν καὶ διεχώρισαν τὸν Χριστιανισμόν ἀπὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὐτινος βάσις ὁ μῦθος τοῦ σατανοβόλου πολυθεῖσμοῦ καὶ τῆς ἐωσφοροπνεύστου εἰδωλολατρείας. Ἀποκαλοῦντες δὲ τὸν Χριστιανισμόν καρπὸν καὶ δημιουργημα τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἐλέγχονται οἱ τοιοῦτοι δοκησίσοφοι καὶ ἀμαθεῖς ψευδελπιστήμονες καὶ ψευδολόγοι, ὅτι τάσσουν ταῦτον εἰς τὰ προϊόντα τῆς παρκαλαιούσης ἀνθρωπίνης διανοίας καὶ ὅτι δὲν φρονουσινδτιεῖνε ἀπὸ Θεοῦ ἀποκάλυψις, ἐνσάρκωσις τοῦ Παναγίου Θεοῦ λόγου. Ἄτυ-

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ

ΣΥΝΠΡΟΜΗΤΑΙ

Καὶ συστήνετε πάντοτε εἰς τοὺς φίλους σας τὸ περιοδικὸν

« ΝΕΑ ΖΩΗ »

ΧΩΣ—οί οὕτω λογιζόμενοι—ἐλέγχονται ὅτι δὲν φρονοῦσιν ὅτι ὁ Ἰδρυτής τοῦ αἰεζώου καὶ ἀθανάτου Χριστιανισμοῦ εἶναι θεὸς ἐνανθρωπήσας καὶ ὅτι οἱ λόγοι Αὐτοῦ καὶ ἡ κοσμοσωτήριος διδασκαλία εἶναι τοῦ πεπερασμένου ἀνθρωπίνου νοῦς ἀνωτέρα, ὅτι ἄνθρωπινος νοῦς ἦτο ἀδύνατον νὰ παραγάγῃ τοιοῦτον ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν ἔργον! Αὐτὸ δὲ τοῦτο εἶναι τὸ φρόνημα τῶν ψευδοσόφων καὶ κουφονόων τούτων τοῦ νῦν αἰῶνος, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι προῖόν τῆς Φύσεως καὶ τὸ ἔργον Αὐτοῦ, σοφῆς διανοίας ἔργον, οὐχὶ δὲ καὶ θεϊκῆς κατὰ ἡγεμονίαν Ἀποκαλύψεως. Ἡ Ἁγία, ἀμώμητος καὶ Πόντια ἡμῶν Ἐθνοσωτῆρα Ἐκκλησία φρονεῖ καὶ πιστεύει ἄλλως: Ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος καὶ Παντοκράτορος, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἀνώτερος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, προῖόν τοῦ Ζωοποιῶντος πνεύματος. Τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, τοῦ ἀποπλανηθέντος, προῖόν ἦτο ἡ Μυθολογία τοῦ πολυθεϊσμοῦ καὶ τῆς εἰδωλολατρίας, ἣν κατέλυσε τὸ ἐξ Οὐρανοῦ ἀγῶσαν ἀελαμπῆς καὶ ἀνώτερον μακαριστοῦργον φῶς τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, καὶ ἀπ' ἧς ἀπήλλαξε τοὺς σοφοὺς καὶ τηλεκλύτους Πατέρας ἡμῶν καὶ ἡμᾶς.

Ἄς μάθωσιν οἱ τοιοῦτοι—ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἀνθρώπινον κατὰ κρεῖσσιν, τοῦτο δὲ μαρτυρεῖται ὑπὸ τῆς Ἱστορίας, ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ὑπὸ τῆς λογικῆς, ὑπὸ τῆς πείρας καὶ ὑπὸ αὐτῆς τῆς φύσεως. Ἄς μάθωσιν, οἱ γεννάσαι καὶ ἀνδρονήσιοι οὗτοι ἵνα μὴ ὀλισθαίνωσιν, εἰς τὸ Πανάγιον Εὐαγγέλιον ὀφειλομέν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, ὃ δὲ ἀληθῆς πεπολιτισμένος κόσμος τὴν πρόδοσίν του. Ἄς μάθωσιν, ἵνα μὴ ὀλισθαίνωσιν, ὅτι τὸ Παντερον Εὐαγγέλιον ἀπασχόλησε (—καὶ ἀπασχολεῖ—) τὰ θεσπονοῦστερα, τὰ ἐξοχώτερα καὶ εὐγενέστερα πνεύματα, εἶναι δὲ τὸ καύχημα παντὸς γνησίου καὶ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ (καὶ δὴ καὶ Ὁρθόδοξου Ἑλληνοῦς!). Ἄς μάθωσιν ὅτι τὸ ὑπερφυσικὸν τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ τῆς δράσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀρνηθῶσιν οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ καὶ δεινοὶ καὶ ἀμειλικτοὶ ἀλλάστορες πολεμητόρες του, Ἑβραϊσμοσάνας Σπινόζας, Σαλδαδῶρος (ἱατρὸς Ἰουδαίος), Στράους, Ἐδουάρδος Χάρτμαν, Πίνγερ, Λιτρέ, Ρενάν, Βολτκίρος, Μύλλερ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἄς πανηγυρίζωμεν λοιπὸν, καὶ ἡμεῖς οἱ Ἑλληνορθόδοξοι τὰ Θεοφάνεια μετὰ μεγάλην ἐπισημότητα ἄς ἐορτάζωμεν τὴν μεγάλην ταύτην ἡμέραν ὡς τὴν Ἐορτήν τῶν Ἐορτῶν, διότι εἶνε ἡ ἀνάμνησις τοῦ παμμεγίστου Ἱστορικοῦ γεγονότος, εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐμφανίζεται εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐπιδραῖ ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου ἐφ' ὅλων τῶν αἰῶνων. Ἄς ἀναπέμπωμεν ἀπὸ τὰ δάθη τῶν

καρδιῶν μας καὶ μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων μας, τὴν ὀφειλομένην ἀπειρον εὐγνωμοσύνην μας καὶ λατρευτὴν ἀγάπην μετὰ τῆς Σεπτοτάτης καὶ Γεραρᾶς ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας λέγοντες: «Δόξα τῷ φανέντι Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς ὀφθέντι καὶ φωτίσαντι τὸν κόσμον». Ὅτι Αὐτῷ ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, ἡ προσκύνησις καὶ ἡ λατρεία σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Σέρβια 6—1—30

Δτωρ ΞΕΝ. Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΝΑ

Ἰατρὸς

ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Ἡ ΘΗΡΗΣΑΥΤΙΚΗ ΑΓΟΓΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ

ΕΜΜ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ νεολαία μας νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι μόνον διὰ τοὺς ἠλικιωμένους, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἀπαιτεῖ μόνον δάκρυα καὶ στερήσεις, ὅτι δὲν ὑπάρχει χαρὰ εἰς τὴν Χριστιανικὴν ζωὴν; Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ νεολαία μας ν' ἀγνοῖ ὅτι εἰς τὸν Χριστὸν θὰ εὕρῃ τὸ ἰδανικὸν πρὸς τὸ ὅποιον διαρκῶς ζητεῖ νὰ στραφῇ ἡ ψυχὴ τῆς, ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν θὰ εὕρῃ τὴν δύναμιν, τῆς ἁποίας ἔχει ἀνάγκην διὰ νὰ διεξαγάγῃ ἀποτελεσματικῶς τὸν ἠθικὸν καὶ διανοητικὸν ἀγῶνα εἰς τὸν ὅποιον φυσικῶς ἐμπλέκεται, διὰ νὰ καταστήσῃ ἑαυτὴν νὰ σχηματίσῃ ἰδίαν πεποιθήσεις καὶ νὰ μορφώσῃ ἰδίαν ζωὴν; Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ νεολαία μας νὰ τρέφεται μετὰ μεταφράσεις τῶν ἀπὸ ἐτῶν ἐγκαταλειφθεισῶν ἀλλοχόου ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἔρχονται ὑπὸ τὴν ἀπατηλὴν μορφήν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐπιστήμης;

Ἄλλ' ἔκείνο ὅπερ θὰ συστηματοποιηθῇ καὶ θὰ ἐνοποιηθῇ τὴν θρησκευτικὴν τῆς νεολαίας ἀγωγὴν εἶναι τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον τὸ ὅποιον ἀναγκαίως θὰ περιλάβῃ θαυμάσιον εἰς τὸ πρόγραμμά του καὶ τὰ θεγόντα ἤδη σημεῖα, ὅπου δὲν ἤρχισεν ἀκόμη ἡ ἐφαρμογὴ των.

Ἡ ἀνάγκη τῆς παρ' ἡμῖν ἑπεκτάσεως τοῦ θεοσμοῦ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων εἶναι πλέον ἐκτός συζητήσεως, διότι καὶ ἡ ἀνεπάρκεια τῆς σχολικῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας πρὸς πάντων ὁμολογεῖται καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐν τῇ πράξει ἀναπτύξεως τῆς θρη-

σκευτής ζωής τῶν νεαρῶν βλαστῶν τῆς Ἐκκλησίας παρὰ παντός εἰλικρινῶς πονοῦντος ἀναγνωρίζεται, αὐταὶ δὲ αἱ μεμονωμένοι καὶ ἀσυστημοποίητοι ἔτι—δυνάμεθα εἰπεῖν—ἀπόπειραι ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ ἐπέσυραν ἐπιδοκιμασίας καὶ ἔτυχον ἀμερίστου τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ λαοῦ, ἐξήρθη δὲ θεόντος ὑπὸ τοῦ Θρ. Τύπου, ἡ σημασία τῆς σημερινῆς κατηχητικῆς δράσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἀκριβῶς ὅμως διότι τοιαῦτα εἶναι τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ πληρώματος αἱ ἀνάγκαι καὶ τοσαῦτα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ θεσμοῦ παρέχονται ἤδη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐφαρμογῆς του ἐνδείξεις, ἐπιβάλλεται νομίζομεν, θαυτέρα τις καὶ ἀντικειμενικώτερα τοῦ πράγματος μελέτη, ἵνα δυνηθῇ ν' ἀνταποκριθῇ πράγματι εἰς τὰς ἀνάγκας ταύτας καὶ δικαιοῦσῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὰς ἐλπίδας μας, διότι, παρ' ὅλας τὰς ἀγαθὰς καὶ φιλοτίμους προσπαθείας, αἵτινες ἀπὸ τινῶν ἐτῶν καταβάλλονται καὶ παρ' ἡμῖν, οὐδαὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι ἀφιστάμεθα ἀκόμη πολὺ ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἐπιβάλλεται διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ μας. Ἡ ἐνότης καὶ τὸ σύστημα ἐν τῇ ἐργασίᾳ, στοιχεῖα ἀπαραίτητα διὰ πᾶσαν δράσιν, καὶ δὴ γνωρίσματα χαρακτηριστικὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐλλείπουσιν ἔτι παρ' ἡμῖν, διότι εὐρισκόμεθα πρὸ πειραματισμῶν ἀπλῶν τῆς ἐφαρμογῆς ἐνὸς θεσμοῦ, ὅστις ἀπὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πηγᾶσας ἐφυγκάδευθη ἕνεκα τῶν ἱστορικῶν ἀναγκῶν διὰ τὴν ἐπανέληθον σήμερον εἰς τὴν πατρίδα του ἐκ τῆς ξένης, μὲ ὄλους τοὺς κινδύνους τοῦ ἀπὸ τῶν αἰῶνων ἐκπατρισμοῦ.

Κατηχητικὴ δράσις, κατὰ τὴν ταπεινὴν μας γνώμην, εἶναι ἡ δυναμένη νὰ κερδίσῃ ὀλέκληρον τὴν ψυχὴν τοῦ παιδός, ν' ἀπασχολήσῃ ὅλον τὸ διαφέρον του, νὰ ἐξαγιασῇ—ἐπὶ τὸ ἐκκλησιαστικώτερον—ὄλην τὴν ζωὴν του. Αἱ θρησκευτικαὶ γνώσεις εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποκτηθοῦν, ἀλλὰ ἡ μετάδοσις τῶν ὀφείλει νὰ εἶναι λογικὴ καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν διανοητικὴν καὶ τὴν συναισθηματικὴν τοῦ παιδός. Αἱ θρησκευτικαὶ γνώσεις εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταδοθοῦν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν μαθητῶν, καὶ ἡ ἐπανάληψις τῶν δεδιδαγμένων, ἡ ἀποστήθισις τῶν ρητῶν καὶ τῶν ὕμνων, δὲν εἶναι ἐμπέδωσις προκειμένου περὶ γνώσεων θρησκευτικῶν, αἵτινες ὀφείλουσιν ὅχι ἀπλῶς νὰ φωτίζωσι τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ θερμαίνωσι τὴν καρδίαν. Ὁ μικρὸς μαθητὴς τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἔχει σήμερον σκέψεις ἀναλόγους πρὸς τὴν ἡλικίαν του καὶ ἀνάλογοι θεοκίως ὀφείλου νὰ εἶναι καὶ αἱ θρησκευτικαὶ ἀπόψεις, τὰς ὁποίας θὰ ζήτησωμεν νὰ τῷ ἐμπνεύσωμεν, ἀλλὰ πρὸ παντός ὁ μικρὸς αὐτὸς μαθητὴς ἔχει συνήθειαν, τὰς ὁποίας ἐν τῇ προόδῳ

τῆς ἡλικίας του πρόκειται νὰ αὐξήσῃ· ἡ γνώσις μόνη τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ δὲν εἶνε ἀρκετὴ ὡς ἐλέχθη διὰ τὰ τὸν συγκρατήσῃ ἀπὸ τὴν πτώσιν, πολλάκις γίνεται ἀφορμὴ ὥστε ἡ πτώσις νὰ εἶναι βαρυτέρα. Ὁ κατηχητὴς πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦ μαθητοῦ του, νὰ διδάξῃ τὰ προβλήματα του, ν' ἀπαντήσῃ ἐγκαίρως εἰς τὰς ἀπορίας τῆς ἀναπτυσσομένης διανοίας του, ἀλλὰ καὶ νὰ προλάβῃ τὴν ἀπόκτησιν ἕξωθεν κακῶν, νὰ ἐπιτύχῃ τὴν δι' ἀγαθῶν ἕξωθεν ἀντικατάστασιν τῶν, καὶ τοῦτο ὅχι δι' ἀπλῶν συμβουλῶν, ἀλλ' αὐτὸς παρέχων τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διδασκομένων, αὐτὸς παρέχων τὴν ἀφορμὴν τοῦ εἰς τὰς ἀγαθὰς πράξεις, πειραματισμοῦ, αὐτὸς παρέχων τὸ περιβάλλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ θερμανθοῦν καὶ θὰ ποτισθοῦν καὶ θὰ βλαστήσῃ οἱ σπόροι τῆς εὐσεδείας καὶ τῆς ἀγάπης, αὐτὸς καλλιεργῶν τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔσπειρε ἢ πρόκειται νὰ σπείρῃ. Τὸ περιβάλλον τοῦτο θὰ εἶναι τὸ περιβάλλον τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, τὸ ὅποιον μακρὰν τοῦ ν' ἀναπτύσῃ τὸν «πνευματικὸν ἐγωϊσμὸν» τῶν «παιδιῶν τοῦ κηρύγματος» θ' ἀποτελέσῃ τὸ κέντρον τῆς ὄλης παιδικῆς τῶν ζωῆς.

Δὲν παρέχομεν—ἐννοεῖται—συνταγὰς πρὸς ἐκτέλεσιν, οὔτε σκοπὸς μας εἶναι νὰ ἐλέγξωμεν τινὰ. Οἱ νεώτεροι μετ' εὐγνωμοσύνης θ' ἀποβλέπωσι πάντοτε πρὸς τοὺς σχόντας τὸ θάρρος νὰ ὑψώσωσι πρῶτοι τὴν σημασίαν τῆς θρησκευτικῆς ἀφυπνίσεως καὶ, παρὰ τὰς ποικίλας ἀντιδράσεις, νὰ προχωρήσωσιν εἰς ἕ σήμερον ἄξιον πολλοῦ λόγου καὶ παντὸς ἐπαίνου εὐρίσκονται σημεῖον. Ὑπάρχουσι τόσα παιδιὰ τοῦ λαοῦ, διὰ τὴν διάπλασιν τοῦ ἤθους τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία συναισθάνεται ὅτι ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ἐργασθῇ ὅλοι ὀφείλομεν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο νὰ δώσωμεν χεῖρα βοηθείας, ἕκαστος ἐκφέρων τῆς ἰδίας του πείρας τὰ πορίσματα καὶ παρέχων ἑαυτὸν πρόθυμον ἐργάτην διὰ τὸν συντονισμὸν τῶν ἐπὶ μέρους διεσπασμένων ἐνεργειῶν. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ δώσωμεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐξέτασιν μιᾶς ἀπόψεως, ἡ ὁποία δὲν φοβεῖται τῆς συζητήσεως τὸ φῶς.

Εἶδομεν ἤδη πῶς τίθεται τὸ θρησκευτικὸν πρόβλημα τῆς νεολαίας παρ' ἡμῶν καὶ περτηρήσωμεν τὰς ἐλλείψεις τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἡ ἀντιμετώπισις τῶν.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Εἰς τὸ δεκαπενθήμερον περιοδικὸν

“ΝΕΑ ΖΩΗ”

Ἀπαρ αἰνητον διὰ κάθε οἰκογένεια

Ἐάν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ συστηματικώτερα διαφώτισις τῶν νέων μας διὰ τῆς ἀνκλόγου ρυθμίσεως τῶν ἀφορώντων τὸν θρησκευτικὸν τῆς διαφωτισμὸν προγραμμάτων, εἴαν δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ διηγηθῇ εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, εἴτε διότι ταῦτα δὲν ἐπαρκοῦσιν, εἴτε καὶ διότι δὲν ἐλύουσι πολλῶν τὸ ἐνδιαφέρον, εἴαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχωμεν ἐνωρὶς τῆς παιδικῆς λατρείας τὰ κέντρα, διότι χρειάζονται καὶ ἡθικαὶ καὶ διανοητικαὶ καὶ ὕλικάι δυνάμεις, τὰς ὁποίας δὲν δύναται ὁ Κληρὸς μας νὰ διαθέσῃ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, εἴαν δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὰς νεαρὰς ψυχὰς μὲ τὴν γλώσσαν τῶν νέων καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν νέων ὁ ἄμβων τῆς ἐκκλησίας μας, εἴτε διότι ἐλλεῖπει ἡ εἰδικότης, εἴτε διότι δὲν ἐπαρκοῦν τὰ ὑπάρχοντα μέσα, τότε δὲν πρέπει κανεὶς νὰ παραπονήται διὰ τὰς ἁδιατυμπανιζόμενας προόδους τῶν ἀντιχριστιανικῶν ἰδεῶν οὔτε διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν τῆς νέας γενεᾶς. Πολὺ δὲ περισσώτερον δὲν δικαιόθεται νὰ παραπονήται τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον ἢ ἀρνεῖται ἢ καὶ δημεύει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς μόνους πόρους, τοὺς ὁποίους δύναται νὰ διαθέσῃ διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν, τὴν διοργανώσιν καὶ τὴν συντήρησιν τῶν στελεχῶν τῆς.

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσιν ἄρα γε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι καὶ ἂν δὲν πρόκειται νὰ συμπληρώσωσιν ἕλα τὰ κενά, δύναται ὁμοῦ νὰ δώσωσι τὴν ὠθησὶν πρὸς κατεύθυνσιν θετικώτερας τῶν πατρῶν ἀμύνης διὰ μέσων περισσώτερον μελετημένων καὶ ὀλιγώτερον σπασμωδικῶν; Εὐτυχῶς βλέπομεν πολλοὺς καλοὺς οἰωνοὺς καὶ δὲν ἀπαισιοδοξοῦμεν πρὸ παντὸς διότι πιστεύομεν εἰς τὸ τοῦ ἁγίου Κυρίου περὶ τῆς Ἐκκλησίας λεχθὲν ὅτι «καὶ πύλαι ἁδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ἐκ τοῦ ἁγίου περιοδικοῦ «Agence Fides» (1) παραλαμβάνομεν τὰ ἐξῆς ἐνδιαφέροντα ἐκ τῆς ζωῆς τῶν ἀποστολῶν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, μεταξὺ τῶν λαῶν τῶν ἄλλων ἠπείρων, ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης. Τὰς πληροφορίας ταύτας, ἠθελήσαμεν νὰ μεταφέρωμεν εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο, -διότι ἐξ αὐτῶν πολλὰ ἔχομεν νὰ διδαχθῶμεν, διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἱεραποστολήν, τὴν ὁποῖαν ὀφείλει νὰ ἀναπτύξῃ ἡ ἡμετέρα Ἐκ-

κλησία, εἴαν θέλῃ νὰ καταλάβῃ ἐξέχουσαν θέσιν ἐν τῇ συγχρόνῳ κινήσει.

1) **Νέα ἀπὸ τὴν Κίνα.** Μία ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἀνθούσας περιοχὰς τῆς Κίνας ὑπέστη πρὸ ὀλίγου μίαν ἀπροσδόκητον δοκιμασίαν. Ἡ δρυζα, ἡ ὁποία σπεῖρεται εἰς ἀπεράντους ἐκτάσεις, καὶ ἡ ὁποία σημειώτερον ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν πρὸσδοον τῶν κατόικων, προσεδλήθη ὑπὸ καταστρεπτικῆς ἀσθενείας καὶ ἀπεξηράνθη ἐντελῶς. Εἰς ἐπίμετρον ἐγένετο τυφὸν ὅστις κατερήμωσε τὴν χώραν αὐτήν, ἀφανίσας πᾶσαν προσοδοφόρον βλάστησιν. Συνεπῶς ἐπηκολούθησε λιμὸς ὁ ὁποῖος λυμαίνεται τοὺς ἀτυχεῖς κατοίκους. Ἐξ ἀφορμῆς λοιπὸν τοῦ γεγονότος τούτου, τὸ περιοδικὸν «Agence Fides» ὑπέκρινεν ἰσως καὶ εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν λιμοπαθῶν, κάμει ἔκκλησιν εἰς τὴν γενναιοδωρίαν καὶ τὸν οἶκτον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἤθελον νὰ ἐνδιαφερθοῦν διὰ τὴν δυστυχῆ αὐτὴν χώραν, καὶ νὰ ἐλθοῦν ἀρωγοί.

2) **Θάνατος ἀδελφῆς Λουκίας.** Τὴν 20ὴν τοῦ παρελθόντος Μαΐου ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ Λουκία εἰς τὸν Καναδᾶν. Ἦγε τὸ ὄγδοηκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πενήντα ὀκτὼ ἐξῆσεν εἰς τὰς Ἰνδίας περιοδεύουσα καὶ ἀσκοῦσα τὸ ἔργον τῆς βαπτιστρίας. Μόνους συντρόφους εἰς τὰς ἐρήμους αὐτὰς χώρας εἶχεν τοὺς δύο βόας οἱ ὁποῖοι ἐσურαν τὴν ἄμαξαν, ἧτις δι' αὐτὴν ἐχρησίμευον ὡς οἴκος, ὡς νοσοκομεῖον καὶ ὡς μοναδικὸν κατάλυμα τῆς πίστεως τὸ θάρρος ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὴν νὰ ταξειδεύῃ ἐν μέσῳ λαῶν τῶν ὁποίων τὰ αἰσθητά τῆ ἡσῆν ἐντελῶς ξένα καὶ ἄγνωστα, Ἐκατὸν φάρὰς ἐπισκέφθη τὰς διαφόρους πόλεις, εἰσερχομένη εἰς τὰς καλύβας τῶν πτωχῶν παρηγοροῦσα τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀσθενεῖς, ἐπιμελουμένη τῶν νεαρῶν ὑπάρξεων. Ὅταν ἤνοιξε τὸ σημειωματὰρίον τῆς, διὰ νὰ δώσῃ ἀπολογισμὸν τοῦ ἔργου τῆς εἰς τοὺς προϊσταμένους, εὐρέθη ὅτι διὰ τῶν ἰδίων τῆς ἁγίων χειρῶν ἐβάπτισε 44 χιλ. ἀνθρώπους. Ἰδοὺ ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν αἱ ἱεραποστολαὶ τῆς Δύσεως, πίστεως, ἀταπαρνήσεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Ὅποια ἀληθῶς θὰ ἦτο ἡ ὑποδοχὴ, τὴν ὁποῖαν θὰ εἶχεν ἡ ψυχὴ τῆς παρὰ τῷ Θεῷ!

3) **Οἱ κατηχηταί.** Μία ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ τοῦ προϊσταμένου κανονίζει τὰς σχέσεις κατηχητῶν καὶ κατόικων. Οἱ κατηχηταὶ εἶναι ἄμισθοι. Ἡ ἐργασία τῶν μὴ οὔσα ἀπορροφητικὴ δίδει εἰς αὐτοὺς καιρὸν νὰ ἐπιμελῶνται τῶν οικογενειῶν των. Ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν προσφέρεται εἰς τοὺς κατηχητὰς οἰκία καὶ γήπεδον πρὸς καλλιέργειαν, κατ' ἔτος δὲ ὀφείλουν πάντες νὰ δωρίζουν εἰς τὸν κατηχητὴν τὰς ἀπαρχὰς τῶν προσόδων των. Ἰδοὺ τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα τονίζει ἡ ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ. Νομίζομεν ὅτι μία καρομοιλία λύσις τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος τῶν κληρικῶν τῆς ὑπαίθρου θὰ ὀφείλει πολὺ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

4) **Ἡλικία τῶν νεανίδων τῶν προσερχομένων εἰς γάμον.** Τὸ νομοθετικὸν σῶμα τῶν Ἰνδιῶν, ὑπέκρινεν ἰσως εἰς προτροπὰς τῶν ἱεραποστολῶν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐψήφισε νόμον σύμφωνα πρὸς τὸν ὁποῖον αἱ προσερχόμεναι εἰς γάμον ὀφείλουν νὰ εὐρίσκωνται τοὐλάχιστον εἰς τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐχαροποίησε

(1) Τὸ περιοδικὸν τοῦτο εἶναι ὄργανον τῶν ἱεραποστολικῶν ὀργανώσεων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας

κατ' ἐξοχήν τοὺς Ἱερικοποστόλους τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, οὐχὶ μόνον διότι συμφωνεῖ πρὸς τὸ Κανονικὸν τῆς Ἐκκλησίας Δίκαιον, ἀλλὰ καὶ διότι διὰ τοῦ μέτρου αὐτοῦ, τίθεται πλέον ἓνα φράγμα εἰς τὴν πληθώραν τῶν διαζυγίων. Κατὰ τὸ παρελθὸν οἱ γονεῖς πολλῶν νεανίδων δελεαζόμενοι ἢ ἀπὸ τὰ χρήματα τοῦ γαμβροῦ ἢ ἀπὸ ἄλλους παρομοίους λόγους, προσήρχοντο εἰς τοὺς δικμακτυρούμενους κληρικούς πρὸς εὐλογία τῶν γάμου. Τοῦ λοιποῦ τοιαῦται παρεκτροπαὶ θὰ ἐκλίπωσι, διότι θὰ ὑπάρχη ἐκτὸς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ κανόνος καὶ νόμος τοῦ κράτους. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν βλέπομεν τὴν ἐπιρροήν τὴν ὅποιαν ἔχουν αἱ Ἱεραποστολαὶ εἰς τρόπον, ὥστε τὸ νομοθετικὸν σῶμα νὰ λαμβάνη ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ συμμορφώνεται πρὸς τὰς συστάσεις τῶν. **Ἰδοὺ πρῶτα δειγμὰ πρὸς μέμνησιν.**

Κηφισιά

ΚΩΝΣΤ. Β. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Φοιτητῆς Θεολογίας

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κύριε Διευθυντά τῆς « Νέαν Ζωῆς ».

Ἐθέσατε πρὸ ὀφθαλμῶν πάντων τῶν συνδρομητῶν καὶ ἀναγνωστῶν τοῦ ἡμετέρου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις :

« Ποῖα αἰσθήματα καὶ σκέψεις ἐγεννήθησαν ἐν ἡμῖν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων; Ἄν δὲν ἐγεννήθησαν, ποῦ ἀποδοτέον τοῦτο; »

Ἡ κοινωνία ἐν ἣ ἕητε ἐφάνη αἰσθανομένη τὴν ἐσρμὴν, ἢ ψυχρῶς καὶ κατὰ συνήθειαν διήλθε ταύτην; »

Μὲ τὴν παράκλησιν, ὅπως ἀπαντήσωσι ἐπ' αὐτῶν πάντες οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται.

Ἐπειδὴ τυγχάνω εἰς ἓκ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν, ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας, καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν ἡμετέραν ἐπιείκειαν ἐπὶ τῶν ταπεινῶν μου σκέψεων.

Ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων κατελαμβάνομην ἀπὸ ἀνέκφραστον χαράν, καὶ διάφορα αἰσθήματα ἐγέμιζαν τὴν παιδικὴν μου ψυχὴν. Τὰς παραμονάς τῆς κοσμοσωτηρίου ταύτης ἑορτῆς ἡμῶν ἔλος χαρᾶς καὶ ἀγαλλίας. Χριστοῦγεννα! Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν σημαίνουν ρυθμικὰ καὶ μὲ τὴν γλυκειάν των ἁρμονίαν καλοῦν τοὺς πιστοὺς διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν θεῖαν λειτουργίαν. « Χριστὸς Γεννᾶται δοξάσατε... » ἀκούεται ἡ μελωδικὴ φωνὴ τοῦ ἱερο-

ψάλτου, καὶ προουσιάζεται ἐμπρὸς μου ζωντανὴ ἡ εἰκὼν τοῦ σπηλαίου, τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων. Φαντάζομαι τὴν Ἰσιπάρθεον Θεοτόκον κρατοῦσαν εἰς τὰς χεῖράς της τὸ θεῖον βρέφος, καὶ ἀναπολῶ τὴν ὡραίαν Πριγκηπόννησον εἰς τὴν τὸ πρῶτον ἡσθάνθη τὴν σημασίαν τῆς ἡμέρας. Εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων τῶν πιστῶν ἦτο ἐξωγραφισμένη ἡ χαρὰ. Αἱ μητέρες ἐσπευδον εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὰ παιδάκια των καὶ ἠσπάζοντο μὲ εὐλάβειαν τὴν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Δάκρυα περιδρέχουν τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, ὅταν ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν μου αἱ σκέψεις καὶ ἀναμνήσεις αὐταί, διότι τρεῖς ἔτη τώρα δὲν δύναμαι νὰ αἰσθανθῶ μέσα στὴν ψυχὴν μου τὴν ἀγίαν αὐτὴν ἡμέραν ἐντὸς τῆς κοινωνίας τῆς ὁποίας εἶμι. Παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων εἰς Ἀθήνας. Παρατηρῶ εἰς ὄλων τῶν Χριστιανῶν τὰ πρόσωπα τὴν ψυχρότητα, τὴν ἀδυσφορίαν διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς Ἀγίας ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων. Τὰ κληρικὰ εἶναι ὑπερπλήρη ἀπὸ μεθύσους, οἱτινες σπικταλοῦν ἀπειθῶς τὰ χρήματά των μὲ τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ δοθηθοῦν πτωχοῖς οἰκογενεῖς, ἵνα διέλθουν καὶ αὐταὶ τὴν ἀγίαν αὐτὴν ἡμέραν μὲ χαράν. Τυχάνω μάρτυς ἀποτροπιαστικῶν ἐπεισοδίου δύο μέθυσοι συναπλάκησαν καὶ ἀλληλοῦδριζόμενοι, τὰ βρωμερὰ των χεῖλη ἐξέφρασαν βλασφημίας ἐναντίον τοῦ Ἰσοῦ τοῦ Θεοῦ. Τοὺς οἰκτεῖρω καὶ ἀπέρχομαι. Ἐπλησίαζα νὰ φθάσω εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅτε διέπω μίαν κόρην νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ πατρὸς της εἰς ἓν παρακείμενον κινηματογράφον, ὅπου ὄλοι αἱ σκηναὶ τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς ἀνηθικότητος παρελαύνουν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θεατοῦ. Ἐπετάχυνα τὸ βῆμά μου, ἵνα φθάσω γρηγορώτερον εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἀπαλλάξω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἀπὸ χεῖριστα.

Εἴθε ὁ ὕψιστος νὰ δδγηγήσῃ τοὺς ἀπίστους αὐτοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ἀληθείας.

Ἀθήναι.

Χ. Φ. Χρυσοβέργης

Δραπέτι Μονοφατοῦ τῆ 20—1—1930

Πρὸς

Τὸ Θρησκευτικὸν Περιοδικὸν « Νέα Ζωή »

Κύριε Διευθυντά,

Ἀπαντῶν εἰς τὰ ἐρωτήματα τὰ τεθέντα ὑπὸ τοῦ ἀξιολόγου περιοδικοῦ σας (Ποῖα αἰσθήματα καὶ σκέψεις γεννήθησαν εἰς ἕκαστον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χρι-

οἱ φίλοι συνδρομηταὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἔκδοσις τῆς « Νέας Ζωῆς » δὲν ἀποτελεῖ κερδοσκοπικὴν ἐπιχείρησιν, ἄς καταβάλωσι προθύμως καὶ εὐχαρίστως τὴν μικρὰν συνδρομὴν των εἰς τοὺς ταχυδρομικοὺς διανομῆς παρουσιάζοντας τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν.

στουγέννων κλπ.» παραθέτω τὰς ἀντιλήψεις μου ὡς ἑπεται.

Ἄν καί παρὰ τὰς προβλέψεις μου, ἡ περασμένη ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων θὰ ἐσωρτάζετο μεγαλοπρεπῶς καὶ μὲ διακίτους εὐχὰς, πρὸς τὸν γεννηθέντα Σωτῆρα, διὰ τὴν καλλιτέραν αὐριον λαοῦ καὶ κλήρου, ἐν τούτοις αἱ προβλέψεις μου αὐταὶ διεψεύσθησαν.

Αἱ ἐπιπλοκαὶ ἐπιδημίας ἀφοῦ μὲ κατεπόνθησαν προσβάλλουσαι τὰ πλείστα μέλη τῆς οἰκογενείας μου, μοῦ ἀφῆρσαν ἐπὶ τέλος ἕνα τῶν προσφιλεστέρων μου μελῶν αὐτῆς κατὰ τὴν παρκαμονὴν τῆς Ἁγίας αὐτῆς ἡμέρας.

Ὅπως ἤμουν συντετριμμένος ἐν τούτοις δὲν ἐλησμένησα τὸ καθήκον μου καὶ τὰς θρησκευτικὰς ὑποχρεώσεις μου.

Ἡ κοινωνία ὁμῶς : ΓΙΑΤΙ αὐτὴ ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς ; ΓΙΑΤΙ λησμονήθησαν τόσον εὐκόλα τόσαι θρησκευτικαὶ παραδόσεις ; Τὰ αἰτία εἶναι πολλὰ, ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερον κακὸν εἶναι ἡ φτώχεια αὐτῆ τοῦ φέρνει τὴν γρόνια, καὶ οἱ ἄλλοι ἔσοι πῆγαν εἰς τὸν στρατὸν ἢ μάθαιεν ὀλίγα γράμματα γυρίσαμεν μὲ μεγάλας ἰδέες ὅτι τάχα τὰ ξέρωμεν ὅλα.

Καὶ τὰ δύο ταῦτα χρήζουν ριζικῆς θεραπείας.

Καὶ πρῶτον διὰ τὴν φτώχειαν.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο τὸ ἐξάγω ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός μου ἐρχόμενος εἰς τακτικὴν συνάφειαν μὲ τοὺς χωριανοὺς μου ἀντελήφθη καλὰ ὅτι : ὅχι ὀλίγες οἰκογένειαι ἐπὶ ὀλόκληρον ἐδδομάδα τρώγουν τὰ χόρτα χωρὶς ψωμί ! ! ἐνῶ ἐργάζονται νυχθημέρον.

Εἰς τοῦτο ἐὰν προστεθοῦν καὶ οἱ πνιγμοὶ τοῦ κατ' ἔτος γίνονται εἰς τοὺς ἀγεφύρωτους ποταμοὺς μας, ἡ τρομακτικὴ ἔλλειψις συγκοινωνίας ὀδικῆς καὶ τηλεφωνικῆς στὸ Μονοφάτσι, εἶναι εὐκόλον κανεὶς νὰ βγάλῃ τὸ συμπέρασμα ὅτι εἰς λαὸς παραδέρνει λησμονῶν ὅχι μόνον τὰ θρησκευτικὰ τοῦ καθήκοντα ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτὸν του, βγάνῃ συμπεράσματα ὅχι μόνον ν' ἀλλάξῃ ζώην ἀλλὰ καὶ κατοικίαν, ἀποσυρόμενος εἰς τὰς πόλεις παρὰ τὴν ἐννετίαν γνώμην τῶν ἀρμοδίων πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἀστυφιλίας.

Καὶ ναὶ μὲν ἡ μετάδοσις μας εἰς τὰς πόλεις τὸ γνωρίζομεν δὲν θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἴσως τῆς πείνης, ἀλλὰ θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τοῦλάχιστον ἀπὸ τοῦ ἐπακειλοῦντος καθημέραν τὴν ζώην τοῦ ἀγρότου κινδύνου. Διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ αὐτοῦ πολλὰ μέχρι σήμερον ἔχουν λεχθῆ περιπροστασίας τοῦ γεωργοῦ, περι ἰδρύσεως, Γεωργικῶν Σχολείων, Γεωργικῆς Τραπεζῆς κτλ. ἀλλὰ δυστυχῶς μέχρι σήμερον δὲν ἔγινεν τίποτε.

Διὰ τὸ ἄλλο κακὸν χρειάζεται ἐκκασίος νὰ ἔχῃ τὸ γνῶθι σαυτὸν. Τοῦτο διὰ νὰ γίνῃ χρειάζεται αὐστηρὰ καὶ ἐπιμελημένη ἐργασία καὶ διαπαιδαγωγοῦ τῆς Κοινωνίας κατὰ πρῶτον εἰς τὸ σχολεῖον καὶ κατὰ δεῦτερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Καὶ ναὶ μὲν ἡ Ἐκπαίδεσις δὲν ὕστερεῖ παρὰ τὰς ἀντιξίους περιστάσεις (ἐγκληματικὴ ἔλλειψις ὑποφερτῶν διδασκῆτρων, εὐτελής μισθοδοσία προσωπικοῦ). Ἡ διαπαιδαγωγὸς ὁμῶς εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Κοινωνίας ὑπὸ τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου ἔχει ἐγκαταλειφθῆ τελείως.

Τὴν αἰτίαν οἱ κ. κ. ἀρμοδίοι τὴν γνωρίζουν ἀλλ'

ἀρνοῦνται ἀδικαιολογητῶς διὰ μιᾶς γενναίας χειρονομίας νὰ τὴν θεραπεύσουν. Ἐφημεριακὸς κλήρος λιμώτων καὶ γυμνιτειῶν ὅχι μόνον τὸ κῦρος δὲν ἔχει ἀλλὰ καὶ τὴν προθυμίαν, νὰ ἐργασθῆ ἀποτελεσματικὰ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν δῆλωσίν σας δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ γράψω παρὰ πάνω τελειῶνων λέγω :

Ἴνα μὴ ἡ ἱστορία καταλογίσῃ εἰς θάρος ὄλων μας τὰ βαρῆα βάρη τῶν ἄνω εὐθυνῶν, εἴθε ὁ γεννηθεὶς Σωτῆρ νὰ μᾶς ἐδηγήσῃ ὄλους ἰθύνοντας καὶ ἰθυνομένους, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός μας ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας καὶ ἀπέναντι ἑαυτῶν καὶ ἀλλήλων.

Μεθ' ὑπολήψεως

Ἐμ. Μανουσακῆς
Πρωτοπρεσβύτερος

ΜΙΑ ΤΡΥΓΩΔΙΑ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

Η ΚΑΛΥΒΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

(*)

ὑπὸ Ἐφορίτας Στόβις

—Μάτην προσπαθεῖ ἡ κ. Σελδῆ νὰ μεταπίσῃ τὸν σύζυγόν της. Ἡ Ἐλίξ ἀποφασίζει νὰ δραπετεύσῃ διὰ νὰ σώσῃ τὸ πωληθὲν τέκνον της.

—Ναί ! Αἰμιλία κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὠμίλησα καὶ ἐσκέφθη πάντοτε. Σήμερον ὁμῶς αἱ ὑποθέσεις μου εὐρίσκονται εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε δὲν δύναμαι, ἀνάγκη νὰ πωλήσω τινὰς ἐξ αὐτῶν.

—Εἰς τὸν ἀχρεῖον αὐτὸν ! νὰ πωλήσῃτε, σεῖς ὦ ! ἀδύνατον δὲν ὀμιλεῖτε σπουδαίως.

—Μὲ λύτην μου σοὶ ὁμολογῶ ὅτι ὀμιλῶ σπουδαίως. Συγκατένευσα νὰ πωλήσω τὸν Θωμᾶν.

—Τί ! τὸν Θωμᾶν μας... τὸν καλὸν καὶ πιστὸν Θωμᾶν, τὸν ἐξ ἀπαξῶν ὀνύχων πιστὸν δοῦλον σου... ὦ κύριε Σελδῆ ! λησμονεῖτε ὅτι τῷ ὑπεσχέθητε τὴν ἐλευθερίαν, ὅτι καὶ ἐγὼ καὶ ἡ εὐγενία σου τὸν ὠμίλησαμιν πολλάκις περὶ τούτου. Ἄ ! τώρα πιστεύω τὰ πάντα πείθομαι τώρα ὅτι θὰ πωλήσῃτε καὶ τὸν Ἐρρίκον τὸ μόνον τέκνον τῆς πτωχῆς Ἐλίξας.

—Τοὺς λόγους τούτους ἐπέφερον ἡ κ. Σελδῆ μὲ τόνον φωνῆς αὐλεύοντα μεταξὺ λύτης καὶ ἀγανακτικῆς.

—Λοιπὸν, ἐπειδὴ θέλετε νὰ γνωρίσῃτε τὰ πάντα, οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Συγκατένευσα νὰ πωλήσω τὸν Θωμᾶν καὶ τὸν Ἐρρίκον. Δὲν εἶναι παράξενον τῇ ἀληθείᾳ νὰ μὲ θεωρῶσιν ὡς θηρίον, ὡς τέρας, διότι πράττω ἔτι ὄλος ὁ κόσμος πράττει καθ' ἡμέραν :

—Ἄλλὰ διατί αὐτοὺς καὶ ὅχι ἄλλους ; Να ! ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ πωλήσῃτε διατί νὰ ἐκλέξῃτε αὐτοὺς :

—Διότι αὐτοὶ θὰ φέρουν καὶ περισσότερα ἀπὸ ταῦτα ἰσοῦ διὰ ποῖον λόγον ἐξέλεξα αὐτοὺς, ἀφοῦ ἐρωτᾶτε. Ὁ φίλος ἐπέσπερεν ὅχι εὐκαταφρόνητον τιμὴν διὰ τὴν Ἐλίξαν... ἂν προτιμᾶτε τοῦτο !

—Τὸν ἀχρεῖον ! ἀνέκραξεν ἡ κ. Σελδῆ.

—Δὲν ἠθέλησα οὐδὲ στιγμήν νὰ δώσω ἀκρόασιν· καὶ οὐδέ, στιγμήν, καὶ τοῦτο πρὸς σου· πρέπει νὰ τὸ γνωρίσης.

—Ὡ φίλε μου, ἀπεκρίθη ἡ κ. Σελδὴ μὲ τρόπον ἠπιώτερον· ζητῶ συγνώμην διὰ τὴν ταραχὴν μου· τὸ πρᾶγμα ἐπῆλθεν ἀπροσδόκητον· μὴ εὗρεν ἀπροπαρασκευάστον. Μολαταῦτα θὰ μοῦ ἐπιτρέψης θεβαίως νὰ μεσιτεύω ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ὄντων. Ὁ Θωμᾶς εἶναι εἰς μκύρος ἀλλ' ἔχει καρδίαν εὐγενῆ εἶναι ἄνθρωπος τίμιος καὶ πιστός. Καὶ εἶμαι θεβαίω κ. Σελδὴ, ὅτι ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῇ ζωῇ θὰ θυσιάσει ὑπὲρ ἡμῶν.

—Τὸ πιστεύω... ἀλλὰ τί θέλετε; δὲν γίνεται ἄλλως.

—Ἄς κάμωμεν μίαν χρηματικὴν θυσίαν. Ἰδοὺ! δίδω κ' ἐγὼ τὸ μέρος μου ἐξ ὅλης καρδίας. Ὡ! κα Σελδὴ! ἐζήτησα, ἐπροσπάθησα νὰ ἐκπληρώσω τὰ χριστιανικὰ καθήκοντα πρὸς τὰ ταλαίπωρα αὐτὰ καὶ ἀδύνατα πλάσματα. Ἐπεμελήθη τῆς ἀγωγῆς, τῆς διδασκαλίας τῶν πρὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν γνωρίζω καὶ τὰς λύπης καὶ ταπεινὰς χαρὰς ἡμῶν. Μὲ ποίον πρόσωπον θέλω τοῦ λοιποῦ φανῆ ἐν μέσῳ τῶν ἀνδρῶν εὐτελὲς ἀργύριον πωλήσωμεν τὸν καλὸν, τὸν ἀξιόλογον Θωμᾶν, ἀντὶ τὸν ἀποσπάσωμεν διὰ μᾶς ἀπ' ὅλα τ' ἀντικείμενα ὅσα τὸν ἐδιδάξαμεν νὰ σέβεται καὶ ν' ἀγαπᾷ; Ναί! Ἀφοῦ τοὺς ἐδίδαξα νὰ συγγενικὰ χρεῖα τοῦ πατρὸς πρὸς τὰ τέκνα, τῶν τέκνων πρὸς τὸν πατέρα, τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους, πῶς εἶναι τῶρα ἀνεκτὸν νὰ δεῖξωμεν ἡμεῖς αὐτοὶ ὅτι δὲν ὑπάρχουν δεσμοί, σχέσεις ὅσον ἱεραὶ καὶ ἀν ὑποτεθῶσι τὰς ὁποίας δὲν εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ διασπάσωμεν διὰ τὸ ἀργύριον! Πολλάκις ὠμίλησα εἰς τὴν Ἐλίξαν περὶ τοῦ τέκνου τῆς, ποῖα ἔχει πρὸς αὐτὸ καθήκοντα ὡς μήτηρ χριστιανῆ. Τὴν εἶπα ὅτι ἵπρέπει νὰ τὸ ἐπιτηρῇ, νὰ προσεύχεται ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ νὰ τῷ δώσῃ ἀνατροπὴν Χριστιανοῦ... καὶ τῶρα... τί θὰ εἶπῃ βλέπουσα ὅτι τῆς τὸ ἀποσπῶμεν διὰ νὰ τὸ πωλήσωμεν ψυχὴν καὶ σῶμα εἰς ἓνα βέβηλον... εἰς ἓνα ἀσυνείδητον... καὶ τοῦτο δι' οἰκονομίαν ὀλίγων χρημάτων! ἐνῶ ἐγὼ τῆς ἔλεγα ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τιμιωτέρα ὑπὲρ ὅλους τοῦ κόσμου τοὺς θησαυροὺς... Πῶς νὰ μὲ πιστεύσῃ βλέπουσα, ὅτι πωλοῦμεν τὸ τέκνον τῆς καὶ τὸ πωλοῦμεν φεῖ! πρὸς ὄλεθρον ψυχῆς τε καὶ σώματος!

—Λυποῦμαι πολὺ, Αἰμιλία, ὅτι τὸ ἐπῆρες τόσο κατάκαρδα. Ναί μὲν, σέβομαι τὰ αἰσθηματὰ σου ἄν καὶ δὲν δύναιμι νὰ εἶπω ὅτι εἶμαι κατὰ πάντα σύμφωνος μ' αὐτὰ ἀλλ' ἰδοὺ σοῦ τὸ λέγω ἀπροκαλύπτως... δὲν ἤθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ, Αἰμιλία ἀλλὰ βιάζομαι νὰ ἐξηγηθῶ πλέον... ἢ οἱ δύο αὐτοὶ θὰ πωληθοῦν, ἢ ὅλα ὁμοῦ καὶ μὲ αὐτοὺς. Ὁ Ἄλεϋς μὲ κρατεῖ δι' ὑποθήκης, ἄν δὲν ἀποτίσω τὸ χρέος μου, ὅλα θὰ γεί-

νουν ἀνάρπαστα οἰκονόμησα ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ἐδανείσθην, ἔκκαμα ὅ,τι ἠδυνάμην, μόνον τὸν ἐπαίτην δὲν ἔκαμα, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ πληρώσω τὸ ἔλλειμμα χωρὶς τὴν θυσίαν τῶν δύο τούτων, ἐβιάσθην λοιπὸν νὰ τοὺς παραδώσω. Ὁ Ἄλεϋς ἐνοστιμεύθη τὸ πειδίον, ἐζήτησε νὰ συμδιδασθῇ ἢ ὑπόθεσις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὄχι κατ' ἄλλον. Μὲ εἶχε δεμένον κ' ἔπρεπε νὰ στερῶ...

Οἱ λόγοι αὗτοι ἐπληξάν ὡς κεραυνὸς τὴν κ. Σελδὴ. Ἐστάθη ὀλίγον ἀκίνητος, ἔπειτα στραφεῖσα πρὸς τὴν τράπεζάν τῆς ἔλαθε μὲ τὰς δύο χεῖρας τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ θαθὺν στεναγμὸν.

—Ὡ! εἶπεν, ὁ Θεὸς κατηράσθη τὴν δουλείαν... σκληρόν, σκληρόν πρᾶγμα καὶ ἀποτρόπαιον! ἐπικατάρατος ὁ δεσπότης, ἐπικατάρατος καὶ ὁ δοῦλος! Ὡ! πόσον ἀνόητος ἦμην πιστεύουσα ὅτι δύναμαι νὰ πράξω τι ὑπὲρ τοῦ θανάσιμου τούτου κακοῦ! Ἀμάρτημα, φρικτὸν ἀμάρτημα νὰ ἔχη τις δοῦλον μὲ νομοθεσίαν οἷα ἡ ἡμετέρα. Τοιαύτην ἐξ ἀρχῆς εἶχον ἰδέειν. Ἠλιπία μολαταῦτα ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ μετριάσω τὰ δεινὰ τῆς δουλείας, ἠλιπία ὅτι διὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ πραότητος θέλω καταστήσει τὴν δουλείαν τῶν ἀνθρώπων μου ἀνεκτωτέρα παρά τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων. Ὡ μωρία μου!

—Γυναίκα, βλέπω ὅτι εἶσαι ὀλις διόλου μὲ τὸ κόμμα τῶν δουλοκαταργητῶν.

—Ὡ! ἄφες τοὺς νὰ ζῆσι! ἀν ἐγνωρίζαν τὰ δεινὰ τῆς δουλείας ὡς ἐγὼ τὰ γνωρίζω, ἤθελαν ἀνοίξει τὸ στόμα καὶ ὁμιλήσῃ ὡς ἔπρεπε, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ μᾶς διδάξωσιν ἄλλοι. Οὐδέποτε ἐγὼ ἐθεώρησα νόμιμον τὴν δουλείαν· οὐδὲ ἔγινα ποτὲ ἐκουσίως κυρία δοῦλων.

—Δὲν συμφωνεῖς λοιπὸν κατὰ τοῦτο μὲ πολλοὺς σοφοὺς καὶ εὐλαβεῖς ἀνδρας, εἶπεν ὁ κ. Σελδὴς. Ἐνθυμείσαι τὴν διδασχὴν τοῦ αἰδεσιμωτάτου Β. τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν.

—Δὲν μοῦ χρειάζεται ν' ἀκούω τοιαύτας διδαχὰς καὶ θὰ μᾶς ἔκκαμνε χάριν νὰ πύσῃ πλέον ὁ αἰδεσιμωτάτος Β. διδάσκων εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας. Ἀφοῦ οἱ ἱερεῖς δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ θεραπεύσωσι τὸ κακόν, ἄς σιωποῦν τοῦλάχιστον! Ἄλλ' ἐπιχειροῦν καὶ νὰ τὸ δικαιολογῶσι! Ὡ! ἀνυπόφορον τοῦτο! ἐγὼ ἐφριττον ἀκούουσα· νομίζω δὲ ὅτι καὶ ἡ εὐγενία σας δὲν ἀπήλθετε καταγοητευμένοι ἀπὸ τὴν διδασχὴν ἐκείνην.

—Ναί! σύμφημι ὅτι οἱ ἱερεῖς οὗτοι φαίνονται ἐνίοτε πλέον σκληροκάρδιοι παρά τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἡμᾶς λαϊκοὺς.

Ἡμεῖς, οἵτινες ζῶμεν ἐν τῷ κόσμῳ εὐρισκόμεθα ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων ἠναγκασμένοι νὰ υπερβῶμεν ἐνίοτε καὶ ἄκοντες τὰ στενὰ τοῦ δικαίου θ=ρι· ἀλλ' οἱ ἱερεῖς καὶ αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ μᾶς μιμῶνται, καὶ τὸ χειρότερον νὰ μᾶς υπερβαίνωσιν εἰς ὅτι προσβάλλει τὰ ἡθῆ καὶ τὴν φιλανθρωπίαν· δὲν εἶναι ἀμφιβολία. Τώρα, φίλη μου, νομίζω ὅτι συνειδὲς καὶ μόνη τὸ ἀνγκαῖον τοῦ πράγματος, καὶ

θέλεις συνομολογήσει ότι έπραξα όπως και εσόν αι περιστάσεις μου επέτρεπον.

—Ναί, ναί! βέβαια, απεκριθή ή κ. Σελδοή στρέφουσα ρεμβώδως και μετά σπουδής εις τους δακτύλους το χρυσούν ώρολόγιόν της. Δέν έχω κανέν βαρύτιμον κειμήλιον, έπρόσθεσε έν συνοία; αλλά το ώρολόγιον τουτο έχει νομίζω αξίαν τινά. Διά νά σώσω το παιδί της 'Ελίξας είμαι έτοιμή τά πάντα νά θυσιάσω!

—Λυποθμαι, Αίμιλία, ειλικρινώς δλέπων σε επιμένουσαν τόσον περιπαθώς. 'Αλλ' άνωφελώς το πράγμα έγεινε πλέον. Τά συμβόλαια της πωλήσεως υπεγράφησαν και είναι εις χείρας του 'Αλεϋ. Πρέπει νά ευχαριστήσ τον Θεόν ότι δέν συνέδη τίποτε χειρότερον έτι. 'Ο 'Αλεϋς ήτον ικανός νά μάς καταστρέψη όλους γενικώς; και τώρα είναι άφωπλισμένος. 'Αν έγνώριζες, φίλη μου, ως έγώ τον άνθρωπον ήθελες ίδει ότι πολύ εϋθηνά έγλυτώσαμεν.

—Είναι λοιπόν σκληρός πολύ;

—Τι νά σοϋ πώ; σκληρός όχι κατ' άκρίθειαν, άλλ' άνθρωπος, θατις μόνον θεόν έχει και προσκυνεί τά χρήματα.

Ψυχρός, άκαμπτος, άμα πρόκειται περι συμφέροντος, άδυσώπητος ως ο άδης; ικανός νά πωλήσ η και τον πατέρα του τον ίδιον αν εύρισκε συμφέρουσαν τιμήν... και τουτο χωρίς νά θέλη διόλου το κακόν του χριστιανού.

—Τοιούτος λοιπόν άνθρωπος αγοράζει τον Θωμάν και το παιδί της 'Ελίξας;

—Ναί! φιλάτη μου. 'Η ιδέα αυτή μοι είναι τφόντι άδυσώπητος; θέλω νά την έποσάσω από τον νουν μου. Άρριον πρωί θα έλθη ο 'Αλεϋς νά τους παραλάβη; έγώ θα διατάξω νά μου έτοιμάσουν τον ίππον μου πολύ ενεργς δια νά εξέλθω δέν δίναι νά ιδώ τον Θωμάν, όχι, δέν δίναι. Και συ, Αίμιλία, νομίζω καλόν νά κάμης ότι εξέρχεται εις περίπατον και νά παραλάβης την 'Ελίξαν δια νά μη είναι παρούσα.

('Ακολουθεί).

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Α': Κύριε Διευθυντά της «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ»,

'Επειδή δλέπω ότι απαντάτε προθύμως εις το αξιόλογον περιοδικόν σας εις διάφορα ζητήματα, μου έγεννήθη εις τον νουν ή επιθυμία και ή άπορία νά σας έρωτήσω επί του Εϋαγγελίου της Κυριακής πρό των Χριστουγέννων. 'Αφοϋ εις κάθε παραβολήν και άφήγησιν του Λόγου του Θεού υπάρχει ως λέγετε και εκθέτετε εις την παραβολήν του Σαμαρείτου— και κάποιος άπώτερος σκοπός και κάποια βαθύτερα και ύψηλοτέρα άλήθεια, ποιος άπώτερος σκοπός και ποια άλήθεια φρονείτε ότι ένυπάρχει άρά γε εις την παράθεσιν ονομάτων 42 γενεών; Ποιον συμβολικόν, αντιπροσωπευτικόν, ή διδακτόν σκοπόν ένέχει— αν

ένέχη— ή αναγινωσκομένη εις την 'Εκκλησίαν περικοπή αυτή; Ματθ. α'. 1—25.

Αυτή εινε ή πρώτη μου άπορία και έρώτησις. 'Αλλά επιτρέψατέ μοι, κ. Διευθυντά, νά σας κάμω και μίαν δευτέραν έρώτησιν άκόμη, σχετικήν πρός τ' άνωτέρω την έξης:

ΕΡΩΤΗΣΙΣ Β'. 'Οχι μόνον εις την περικοπήν την όποιαν άνωτέρω αναφέρω (Ματθ. α'. 1—25 δηλ.) αλλά και εις όλον το Εϋαγγέλιον απαντά κανείς ύπερ πάν άλλο όνομα το όνομα του Δαβίδ. Τώρα έννοώ ότι ο λόγος κατ' έπίφασιν εινε, διότι ο Χριστός κατάγεται εκ σπέρματος και πατριάς Δαβίδ. Αλλ' αυτός μόνον εινε ο λόγος— ή μήπως εις το πρόσωπον του Δαβίδ εγκρύπτεται κάποιος άπώτερος σκοπός και ύψηλοτέρα άλήθεια ως λέγετε; Και εινε μόνον ο Δαβίδ τότε ο όποιος εκπροσωπει ή ύποτυποι, τοιοϋτον σκοπόν και άλήθειαν ή και άλλα πρόσωπα έν ταις Γραφαίς; Ποια δέ άλλα νομίζετε ότι εινε, και τι άλήθειαν, άληθείας ή διδασκαλίας εικονίζουσι;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Διά νά κατανοήσητε τον σκοπόν τον όποιον ζητείτε και την διδασκαλίαν της ειρημένης περικοπής, σας παρακαλώ νά λάβετε την 'Αγίαν Γραφήν άνά χείρας και νά αναγνώσητε τάς σχετικές έν αυτή παραπομπάς, τάς όποιας θα αναφέρωμεν τυχόν εις την δεδομένην ύφ' ήμων ένταϋθα εξήγησιν.

Τά αναφερόμενα εις Ματθ. α'. 1—25 εινε ή βασιλική γενεαλογία του Υίου του Δαβίδ. 'Αντιθέτως πρός την ύπό του Λουκά παρεχομένην ήμιν γενεαλογίαν, έν αυτοίς μάς δίδεται μέσω της έξ άρρένων γραμμής του 'Ιωσήφ, τοί άνδρός της Μαρίας της μητρός του Κυρίου ήμών, ή πραγματική φυσική καταγωγή του Χριστού. Τά τρία γενεαλογικά τμήματα φέρουσιν ένώπιόν μας τρεις διακριτικές φάσεις έξουσίας και διοικήσεως και συγχρόνως άποτυχίας ένός έκάστου έξ αυτών. Πρώτον έχομεν την μέχρι του Δαβίδ θεοκρατίαν, ή όποια έληξεν οτε ο λαός εκρύγαζε δια βασιλέα (Α'. Βασιλ. Σαμ. η' β'). Κατόπιν έρχεται ή περίοδος των βασιλέων, ή όποια ύπήρξε μία σειρά άποτυχιών, μέχρι της μετοίκεσις εις Βαβυλώνα. 'Εκτοτε πλέον τά έθνη ήξουσίασαν επί του 'Ισραήλ μέχρι της γεννήσεως του Χριστού, όποτε οι 'Ισραηλιται διετέλουσν ύπό τον ρωμαϊκόν ζυγόν. 'Ολη αυτή ή εξέλιξις ύπήρξεν εις θλιβερός κατήφορος και απέδειξεν ότι ούδεις άρρησιν εκ της τοιαύτης γενεαλογίας θα ήτό ποτε κατάλληλος νά καθήσ η επί του θρόνου του Μεσσία.

'Ο Δαβίδ ήτο ο μέγιστος των βασιλέων. 'Εν τούτοις; ο υίός αυτού Σολομών ήτο μία ζωσα μαρτυρία του φρικαλέου άμαρτήματός του, και ή δλη γραμμή

των υιών του υπήρξε τόνον εκφυλος, ώστε δ τελευταίος εκ της οικογενείας του βασιλεύς Ιερονίας, επέσυρεν κατ' αυτόν την άρξν του Κυρίου: «Γράψατε τόν άνθρωπον τούτον άτεκνον, όστις δέν θέλει εύοδοθη έν ταίς ήμέραις αυτού. Διότι δέν θέλει εύοδοθη εκ του σπέρματος αυτού άνθρωπος καθήμενος επί του θρόνου του Δαβίδ και έξουσιάζων πλέον επί του Ιουδα» (Ιερεμ. κβ'. 30). 'Επομένως ούτε δ Ιωσήφ, ούτε άλλος οίσοδήποτε εκ των προγόνων του ήδύνατο να έχωσιν άξίωσιν επί του θρόνου. 'Εάν δέ δ Χριστός ήτο φυσικός αυτός υίός και Αυτός επίσης θ' άπεκλείετο. 'Ο Μεσσίας δέν ήδύνατο να κατάγεται εκ του σπέρματος του Ιερονία. 'Εντεθεν ή απόλυτος ανάγκη της εκ της Παρθένου γεννήσεως. Γεννηθείς εκ Θεού, αί άμικρταί των προγόνων δέν έσπίλωσαν τό αίμα Αυτού, και ή κατά του Ιερονία κατάρα, ούδεμίαν επ' Αυτού είχεν άξίωσιν. 'Εν τούτοις ως καταγόμενος εκ του γένους Δαβίδ μέσω της μητρός και αυτού άκόμη του θεού Αυτού πατρός του Ιωσήφ, όστις κατήγετο εκ γένους Δαβίδ, και δέν ήδύνατο να λάβη σύζυγον παρά μόνον εκ της αυτής πατριός — εκληρονόμησε τά επί του θρόνου δικικώματα και πάσας τάς τιμάς του οίκου Δαβίδ.

Τώρα παρατηρήσατε ότι εις τό δον εδάφιον μεταξύ Ιωράμ και Όζίου μεσολαβούν τρεις άλλοι βασιλείς, δ Όχοζίας, δ Ιωάς και Άμασίας, αλλά τά όνόματα αυτών εξηλειφθησαν κατά τόν νόμον, Δευτερ. κθ'. 20, διότι εισήγαγον ειδωλολατρίαν εις τόν Ισραήλ. 'Ο Όχοζίας, περιπάτησεν εις τάς όδους του Άχαάδ και έφρονέθη υπό του Ιηού (Ιδε Β'. Παραλειπ. κβ'. 3, 9). 'Θ Ιωάς ελάτρευσε τόν Κύριον έφ' όσον εξή ό Ιερεός Ιωδαέ, άλλ' άμέσως μετά ταύτα οι άρχοντες Ιουδα ελάτρευσαν τά ειδώλα. 'Εφρόνευσε δέ δ Ιωάς τόν υιόν του Ιωδαέ δ όποτος ήλεγξε τήν άποστασίαν. 'Ως εκ τούτου οι δούλοι του οι Ιδιοι τόν έθανάτωσαν και δέν ήθέλησαν και να θάψωσιν αυτόν και εις τούς τάφους τών βασιλέων (Β'. Παραλειπ. κδ'. 17, 25). 'Ο Άμασίας δέ προσεκύνησε τούς Θεούς των υιών Σκείρ και έφρονέθη υπό του λαού της 'Ιερουσαλήμ—Β'. Παραλειπ. κε', 15, 27.

Εις τό 10ον εδάφ. δ Ιωακείμ παραλείπεται επίσης εκ του καταλόγου των βασιλέων, διότι άπέριψε τάς συμβούλας του Ιερεμίου, έγκατέλειπε τήν διαθήκην και έστράφη εις άλλους Θεούς (Ιερεμ. κβ'. 1—7). Εις τό Β'. Παραλειπ. λστ'. 8 δέν γίνεται μόνον μνεία των δδελυγμάτων του, δηλ. της ειδωλολατρείας του, άλλ' επίσης «και των όσων εύρέθησαν έν αυτόν», διότι είχε κάμει έντομίδας ή σήμκτα επί της σαρκός του, εις ένδειξιν ύποταγής εις άλλους Θεούς (Δευτ. ιθ'. 28). 'Επομένως ούδδ με άνθρωπι-

νην και ταφήν έτιμήθη και τό όνομά του εξηλειφθη εκ του καταλόγου των βασιλέων ως προλέγεται έν τή νόμφ (Ιδε Δευτερ, κθ', 18—20).

Εις έκαστον λοιπόν των τριών αυτών όμίλων υπάρχουσιν γενεαί δεκατέσσαρες (Ματθ. α' 17) και εις έκαστον εξαύτων ή εμφασις τίθεται επί των πνευματικών άξιών, ως άξίων να έχωσι μέρος τιμήν και δόξαν έν τή βασιλεία και τή συνοδεία του βασιλέως Χριστού. Οι τιμηθέντες δι' εξαρετικών προνομίων και ευκαιριών, και χρησιμοποιήσαντες ταύτα εις άτίμωσιν και έξουθενώσιν του όψίστευ όνόματος του Δοτήρος των ευκαιριών και άξιωματών αυτών, έν ύπερηφανεία, πείσματι και σκληροκαρδία, άντι πός δόξαν Αυτού και έξυπηρέτησιν τής βουλής Αυτού έν τή κόσμη της αληθείας Αυτού και δικαιοσύνης—έξουθενούνται παρ' Αυτού και δια εξαφανίσεως και των όνομάτων αυτών άκόμη εκ του βιβλίου της ζωής και της συνυάρξεως αυτών έν τή ζωή μετά του Βασιλέως των βασιλέων, και Κυρίου των κυριεύόντων, έν τή παρουσία και τή βασιλεία Αυτού.

Καίτοι δέ δ συμβολοπροφητικός άπώτερος σκοπός και διδασκαλία των εκτιθεμένων έν τή γενεαλογία του Κυρίου ήμων είναι κατά τήν αντίληψιν της «NEA Σ ΖΩΗΣ», ούτος, ή έτέρα διδακτική, ένθαρρυντική και παρήγορος αλήθεια, ή υπό του πνεύματος του άγιου εκτιθεμένη εις τήν έν λόγω γενεαλογίαν του Χριστού είναι: ή ευλογητή έκθεσις της θείας χάριτος, ή αίρομένη ύπερ τήν ανθρωπίην άμαρτίαν και άφροσύνην, όπως φέρη εις τέμα τήν βουλήν της άγάπης και του έλέους Αυτού δέν άπηξίωσε να δείξη τι κατάγεται εκ προγόνων άμαρτωλών. Διότι τέσσαρες εκφύλου και άμικρωλού χαρακτήρος γυναίκες αναφέρονται ως πρόγονοι του Σωτήρος. Πρώτη ή ένοχος αίμομιξίας Θάμαρ (Γενεσ. λη' 27 κ.λ.π.) περικιτέρω εις εδάφ. ή ύπονοείται ή ούχιέπι καθαρότητι χαρακτήρος διακρινομένη Βηρσαβεέ και μετ' αυτών ή πόρνη Ραάδ και ή ειδωλολάτρις Ρούθ. Ταιουτοτρόπως δέ τ' πνεύμα Αυτού διακηρύττει ότι είναι δ έν πράότητι, ταπεινοφροσύνη και συγχωρητικότητι συγκαταβαίνων άριστος φίλος των άμαρτωλών.

Και τρίτη άλλη ύψηλή, νομική και οικονομική διακηρυττομένη έν τή γενεαλογία δια τόν κόσμον αλήθεια και διδασκαλία είναι ότι, ως έν αρχή είπομεν, πών σύστημα έξουσιάζει και διοικήσεως του κόσμου κτελήξεν άπ' αρχής και μέλει να καταλήγη εις άποτυχίαν, μέχρις ού ό κόσμος άχθή να κατανοήση και αποδέψη δια διοίκησιν και διακυβέρνησιν αυτού έν κρίσει, ευθύτητι, δικαιοσύνη και τελειότητι εις 'Εκείνον περι του όποιου είναι γεγραμμένον, ότι είναι ό Μόνος Άρχων της 'Ειρήνης και επί των όμων Αυτού είναι

ἡ ἐξουσία. (Ψαλμ. θ'. 6—7), ὅτι εἰς Αὐτὸν ἐδόθη πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ γῆς καὶ Αὐτὸς θέλει ποιῆσαι τὰ ἔθνη, θέλει θεοικτίσει τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ· θέλει εἰσελθεῖν ἡ ἐλπίς τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις Αὐτοῦ θέλει ἰσθῆναι ὁ δίκαιος (Ματθ. κη'. 18, ψαλμ. μβ'. 8, 9. Πράξ. ιζ'. 31, ψαλμ. σδ'. κλπ.). Οὕτω πᾶσαι αἱ ἐν τῇ γενεαλογίᾳ περιδοσιτῶν γεναρχῶν, πατριαρχῶν, κριτῶν καὶ βασιλέων ἤρχισαν μὲ μεταρρυθμίσεις καὶ αἰωνοὺς ἐφημέρου δικαίωσης καὶ κατέληξαν εἰς ἀποστασίαν καὶ ἀποτυχίαν.

Εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης ἐκ 14 γενεῶν περιόδου ἡ γῆ κατεδυναστεύετο ὑπὸ Φιλισταίων. Εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρας διετέλει ὑπὸ τὸ πέλημα τῆς Βαβυλώνας καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς τρίτης εὐρίσκετο ὑπὸ τὸν Ρωμαϊκὸν ζυγόν! Ὅποια μαρτυρία περὶ τῆς ἀνικανότητος τῆς πεπτωκυίας ἀνθρωπίνης φύσεως νὰ αὐτοδικηθῆ καὶ ἀχθῆ εἰς ἐλευθερίαν, εὐτυχίαν καὶ εἰρήνην διὰ τῆς ἰδίας δυνάμεως καὶ σοφίας! «Ἐὰν ὁ Υἱὸς ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὅπως ἐλεῖθεοι ἕσεσθε» (Ἰωάν. η'. 36.)

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ εἰς τὴν Βαν ἐρώτησιν :

Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν βαν ἐρώτησιν πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν ζητούμενην ἀπάντησιν, ὑπενθυμίζομεν ὅτι εἴπομεν εἰς τὴν ἐξήγησιν τῆς παραβολῆς τοῦ Σαμαρείτου, ὅτι δηλ. πᾶν γεγονός, πᾶν σύμβολον πᾶς τύπος καὶ πᾶν πρόσωπον τῶν Γραφῶν, οὐδὲν ὑποτυποῦται καὶ εἰκονίζεται εἰμὴ τὸν Χριστόν. «Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰς μετὰ ταῦτα δόξας» Α'. Πέτρ. α'. 11. «Ἐπομένως καὶ ὁ Δαβὶδ καὶ τὰ κατ' αὐτόν, τὰς ἀληθείας ταύτας ὑποτυποῦται καὶ ἐγκρύπτουσι. Ἄλλ' ὅπως τοῦτο κατανοηθῆ παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν τὴν παρακολούθησιν τῶν παρατιθεμένων χωρίων (μαρτυριῶν) μὲ τὴν Γραφήν ἀνά χειρας.

Θὰ ἦτο λίαν ἐκτενὲς νὰ εἰσελθῶμεν εἰς λεπτομερῆ διασάφησιν τῶν τοῦ Δαβὶδ καὶ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ ὡς τύπων τοῦ Χριστοῦ. Παρέχομεν ἀπλᾶς νύξεις καὶ μόνον, ἀφίνοντας ἕκαστον νὰ σκεφθῆ καὶ μελετήσῃ ἐπ' αὐτῶν μόνος του τῇ βοήθειᾳ τῶν Γραφικῶν παραπομπῶν. Καὶ ἐν πρώτοις Δαβὶδ (=ἀγαπητὸς) ὁ υἱὸς τοῦ Ἰετακέ (=ζῶντος) συμβολίζει: εὐθύς ἐξ ἀρχῆς «Τὸ ἀγαπητὸν ἦν τὸ ζῶντος (Θεοῦ)». Ἡ χαρμόσυτος αὐτοῦ χρῆσις (Α' Παραλειπιστ'). εἶνε θαυμασία εἰκὼν τῆς χρίσεως τοῦ Μεγάλου Ἀνιτύπου τοῦ Δαβὶδ, μὲ πᾶν ὅτι τὸ ἔλαος καὶ τὸ κέρας συμβολίζουσι δηλ. μὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ τὴν πρᾶγματικὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ (Πράξ. ε'. 38. Λουκ. γ' 21, 22, δ'. 14) Σημειωτέον ὅτι ὁ Σαούλ δὲν ἐχρήσθη διὰ τοῦ κέρατος (δυνάμεως), ἀλλὰ δι' ἀπλῆς τινος φιάλης ἐλαίου (Α' Βασιλ. ιστ'. 13 καὶ ι'. 1). Ἄλλο εἶναι ἡ ἐφοδίασις τινος διὰ πνεύματος ἁγίου διὰ πρόσκαιρον ὑπηρεσίαν, καὶ ἄλλο, ὅπως διάφορον, ἡ

ἐνοίκησις Αὐτοῦ εἰς τινὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς χρίσεώς του καὶ μέχρι τέλους (παραβλ. Α' Βασιλ. ια'. 6 ιστ' 13 μέχρι Β' Βασιλ. κγ' 1, 2.) Ἡ χρῆσις τοῦ Δαβὶδ ἐγένετο ἐν τῇ μέσῃ τῶν ἀδελφῶν του, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἐπέληθεν ἔκτοτε εἰς αὐτόν ἐν δυνάμει. Τὴν ἀντιτυπικὴν ἐκπλήρωσιν ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ ὅρα εἰς Ἰωάν. στ' 32—35, 57 Ματθ. γ' 17 Ψαλμ. μὲ 7. Ἦσα. μβ' 1. Ὁ τύπος προσλαμβάνει ἐπὶ μάλλον ἐμφάνισιν εἰς τὸ ἐπόμενον ιζ' κεφαλ. ὅπου βλέπομεν τὴν διὰ λίθων καὶ σφενδόνης νίκην τοῦ Δαβὶδ κατὰ τοῦ Γολιάθ—τύπου τοῦ ἐπιτυχοῦς ἀγῶνος τοῦ Κυρίου ἡμῶν κατὰ τοῦ Σατανᾶ ἐν τῇ ἐρήμῳ, διὰ τῶν λίθων λίθων τοῦ Λόγου ἐκ τοῦ ζῶντος ὕδατος τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ εἰς τὸ ὑστατον πλήγμα κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Γολιάθ, διὰ τοῦ ἰδίου ξίφους, καὶ εἰς τὴν ἐπακολούθησαν κατατρόπωσιν τῶν δυνάμεων τῶν Φιλισταίων, βλέπομεν εἰκονιζομένην τὴν τελικὴν ἀνατροπὴν τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν δυνάμεων αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ σταυρῷ, ὅπου «διὰ τοῦ θανάτου (τοῦ ἰδίου ξίφους τοῦ Σατανᾶ) κατήργησε τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου τοῦτέστι τὸν Διάβολον» καὶ «ἀπεγύμνωσεν ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας» Ἐδρ. β'. 14, Κολοσ. β'. 15. Ἀκολουθῶς εἰς κεφ. ιη'. εὐρίσκομεν τὴν κατὰ τοῦ κεχρισμένου τοῦ Κυρίου ἀρχίζουσαν ἰσχυρὰν ἐξελισσομένην εἰς θανάσιμον πόθος ἐξολοθρευσεώς του καὶ ἀπορριπτόμενον τέλος τοῦ νὰ ἀναγνωρισθῆ παρὰ τοῦ Ἰσραὴλ ὡς κεχρισμένος αὐτοῦ βασιλεὺς καὶ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ ἔκδοσις τῆς «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ» δὲν εἶνε κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρησις. Διὰ νὰ καλύψῃ μέρος τῶν μεγάλων δαπανῶν τῆς, ζητεῖ ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς 30 δραχ. τὸ ἔτος. Οἱ συνδρομηταὶ τη., ὡς φίλοι τῆς, πιστεύομεν ὅτι θὰ ἐπιθυμῶσι νὰ συνεχισθῆ ἡ ἔκδοσις τῆς. Μίαν τέτοια εὐγενῆ προσπάθειαν δὲν θὰ ἐπιτρέψωσι νὰ σταματήσῃ, ἀλλὰ διὰ τῆς προϋμοιότητος καὶ ἀμέσου ἀποστολῆς (ἢ καταβολῆς) τῆς συνδρομῆς τῶν θάμελῆσωσι νὰ ἴδωσι τὴν «ΝΕΑΝ ΖΩΗΝ» ἐξικολουθοῦσαν τὸ δρόμον τῆς, τὸν ἔχοντα ὡς μόνον σκοπὸν τὴν ὠφέλειαν.

ΦΙΛΟΙ ΣΥΝΔΡΟΝΗΤΑΙ,

Βοηθήσατε, συντρέξατε, ὑποστηρίξατε, ἕνα ἱερέα ποῦ μόνος πόθος του εἶνε νὰ ὠφελήσῃ. Σᾶς θεωρεῖ συνεργάτης του Ἀποδείξατε ὅτι ἐκτιμᾶτε τοὺς ἀνιδιοτελῶς κοπιῶντας.

πλείστους άλλους θαυμασίους παραλληλισμούς· αὐτοῦ (τοῦ Δαβὶδ) ὡς τύπου τοῦ Μεγάλου Ἀντιτύπου τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐν παντὶ προφητικῶς εἰκονίζει. Ἡ πράξεις δλων τούτων θὰ κατελάμβανεν ὁλοκλήρους στήλας τῆς «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ» ἀλλὰ πρὸς πληρεστέραν ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων μας παραθέτομεν ἐνταῦθα ὀλίγους τινὰς ἀκόμη.

Ὁ Δαβὶδ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν κλαίων διὰ τὴν ἀπορριψὶν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ (Β'. Βασιλ. ιε'. 30).

Ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν κλαίων διὰ τὴν ἀπορριψὶν του ὑπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ (Λουκ. ιθ'. 41).

Ὁ Δαβὶδ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν προλέγων τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ (Β'. Βασιλ. ιε'. 25).

Ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν προλέγων τὴν ἐπιστροφήν του (Ματθ. ηδ'. 25).

Ὁ Δαβὶδ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν διαλεγόμενος περὶ τοῦ ναοῦ, τοῦ κατοικητηρίου τοῦ Κυρίου (Β'. Βασιλ. ιε'. 25).

Ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν διαλεγόμενος περὶ τοῦ Ναοῦ (Μαρκ. ιγ'. 3).

Ὁ Δαβὶδ συνηθίζων νὰ προσεύχεται εἰς τὸν Κύριον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν (Β'. Βασιλ. ιε'. 32).

Ὁ Χριστὸς συνηθίζων νὰ καταφεύγῃ εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν διὰ προσευχὴν (Λουκ. κκ'. 39).

Οἱ δούλοι τοῦ ἀπερριμένου βασιλέως Δαβὶδ μετέχοντες εἰς τὴν ἀπορριψὶν του (Β'. Βασιλ. ιστ'. 6).

Οἱ δούλοι τοῦ ἀπερριμένου βασιλέως Ἰησοῦ Χριστοῦ μετέχοντες ἐπίσης εἰς τὴν ἀπορριψὶν του (ἄμφότερα ἐπὶ τοῦ ἰδίου ὄρους Ἐλαιῶν) Ἰωάν. ιε'. 20.

Ὁ Δαβὶδ ἀπαγορεύων τὴν ἐκδίκησιν εἰς τοὺς δούλους του (Β'. Βασιλ. ιστ'. 9, 10)

Ὁ Χριστὸς ἀπαγορεύων εἰς τοὺς δούλους του τὴν ἐκδίκησιν (Ματθ. κατ' 51—53)

Ὁ Δαβὶδ ἀμείδων τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ δούλους (Β'. Βασιλ. β' 7).

Ὁ Χριστὸς ἀμείδων τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ δούλους (Λουκ. κδ' 25—30) καὶ ἀπειράριθμοι ἄλλαι θαυμάσιαι ἀντιτυπικαὶ ἀντιστοιχίαι, τὰς ὁποίας παραλείπομεν διὰ νὰ σημειώσωμεν ἐν συντόμῳ εἰς τὸ ἕτερον σημεῖον τῆς ἐρωτήσεως ἂν καὶ ἄλλα πρόσωπα εἰς τὰς Γραφὰς εἶναι τόποι τοῦ Μεγάλου ἀντικειμένου τοῦ σύμπαντος—τοῦ Χριστοῦ. Ὡς τοιαῦτα πρόσωπα ἀναφέρομεν προχείρως α') τὸν Ἰσαάκ ὑποτυποῦντα τὸν ὀπῆκοον εἰς τὸν Πατέρα Υἱὸν (Χριστὸν) Γενεσ. κα' δ' Ἰσαάκ οὐδαμοῦ παρουσιάζεται ἐνεργῶν αὐτοδούλως. Ἡ κατεύθυνσις τῆς ζωῆς του ὀρίζεται παρὰ τοῦ πατρὸς του (ὄρα ἀντιτυπ. Ἰωάν. ε' 30 στ' 38) ἢ το ἰσπέρμα τῆς ἐπαγγελίας (Γεν. ιε' 3 4) ὡς ὁ Χριστὸς (Γεν. γ' 15). Ἐγενήθη ὡς ὁ Χρι

στὸς ὑπερφυσικῶς, εὐαγγελισθείσης τῆς γεννήσεώς του παρὰ τοῦ Κυρίου (Γεν. ιζ' 17—19. Ἐγένετο ὑπήκοος εἰς τὸν πατέρα του μέχρι θανάτου (Γεν. κβ') Ἠγέρθη παραβολικῶς ἐκ νεκρῶν ὡς τὸ Μέγα αὐτοῦ ἀντίτυπον (Ἐβρ. ια' 19 Ἐλαβεν εἰς ἑαυτὸν νόμφην ἐξ ἔθνῶν (Χριστὸς—Ἐκκλησία) Γενεσ. κδ' κλπ.

Ὁ Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ ἦτο ὁ ἀγαπητὸς τοῦ πατρὸς του (Γενεσ. λζ' 3.) ἐμισήθη καὶ ἀπερρίφθη παρὰ τῶν ἀδελφῶν του (Γενεσ. λζ' 4—8 οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ συνώμοσαν νὰ φονεύσωσιν αὐτὸν καὶ ἐν προθέσει καὶ τύπῳ ἐφόνευσαν καὶ ἐνεταφίασαν αὐτὸν (Γενεσ. λζ' 18—22). Ἀλλ' ἐξήχθη ἐκ τοῦ λάκκου τοῦ τάφου, ἐνθα ἔθεσαν αὐτὸν (Γεν. λζ' 38). Ἐφέρθη εἰς τὰ ἔθνη, ὅπου, μετὰ διαφόρους διωγμούς, ἐγένετο δεκτὸς καὶ ἠγαπήθη (Γενεσ. λθ.—μα' 44) Ἐκεῖ ἔλαβεν εἰς ἑαυτὸν νόμφην ἐξ ἔθνῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπορριψέως του παρὰ τῶν ἀδελφῶν του, τῶν Ἰσραηλιτῶν (Γενεσ. μα' 46). Ἐλὸς ὁ παρὰ τῶν ἀδελφῶν του ἀποκηρυχθεὶς, φονευθεὶς καὶ ὡς νεκρὸς θεωρούμενος ἔζη, βασιλεύων καὶ διοικῶν ὄλην τὴν Αἴγυπτον (τύπον τοῦ κόσμου), φροντίζων καὶ ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ τῶν ἀπορριψάντων αὐτὸν ἀδελφῶν του, οἱ ὅποιοι ἐκπληκτοὶ εἶδον αὐτὸν μίαν ἡμέραν, προσεκύνησαν, ἀνεγνώρισαν Αὐτόν, ἐταπεινώθησαν καὶ ἐδέχθησαν Αὐτόν, καὶ εὐημέρησαν μεγάλως καὶ ἀνεδείχθησαν δι' Αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου (τῷ κόσμῳ). **Ὅλα τυπικὰ γεγονότα, θυμασίως ἐκπληρωθέντα καὶ μέλλοντα εἰσετα νὰ ἐκπληρωθῶσιν ἐν τῷ προσώπῳ καὶ διὰ τοῦ προσώπου τοῦ μεγάλου ἀντιτύπου τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Χριστοῦ.**

Τὸν Μωϋσῆν, τὸν ἐλευθερωτὴν, τύπον τοῦ μεγάλου Ἐλευθερωτοῦ (Λουκ. δ' 18 Α'. Θεσσαλ. α' 10 κλπ.). Οὗτος ὁ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐκλεγείς ἐλευθερωτῆς ἢ Σωτῆρ (παρὸλ. Πράξ. ζ'. 25). Ἀπορριφθεὶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐμφάνισιν ἢ παρουσίαν, ἐστράφη εἰς τὰ ἔθνη (Πράξ. ζ'. 23—29). Διαρκούσης τῆς ἀπορριψέως του ἀπέκτησεν εἰς ἑαυτὸν νόμφην ἐκ τῶν ἔθνῶν (Ἐξοδ. β' 13—21). Μετὰ τοῦτο παρουσιάσθη ἐκ δευτέρου ὡς σωτῆρ, ἐγένετο δεκτὸς καὶ ἔσωσε τὸν Ἰσραήλ τοῦ ὁποῦ ἀπελευθερωθέντος λαοῦ του ἐγένετο ὁ μέγας κύριος, ἀρχηγὸς καὶ Κριτῆς ἢ Διοικητῆς (ὄρα Ἐβρ. θ'. 28 Δευτερ. ιη'. 15. Ἀριθμ. ια'. 11, 12 κλπ.). **Πάντα ἐπίσης προφητικὰ σκετὰ τῶν ἐκπληρωθέντων καὶ ἐκπληρωθησομένων ἐν τῷ κόσμῳ, ἐν τῷ Χριστῷ καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ θαυμασίων.**

Ὁ χώρος τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν δὲν ἐπιτρέπει νὰ παραθέσωμεν ἀπειρίαν ἄλλων, ἐξ Ἰσου θαυμασίων τύπων τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' ἕκαστος μελετῶν τὴν Γραφήν, ἃς μελετᾷ ἔχων πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι καὶ Γραφαὶ εἰς ὅλα καὶ δι' ὄλων λαλοῦσι περὶ τοῦ Χρι

Κάθε συνδρομητής όταν αναγινώσκη τὴν «Νέαν Ζωὴν» ἄς ἐρωτήσῃ τὸν ἑαυτὸν του ἂν ἔστειλε τὴν συνδρομὴν του,

Ἄν δὲν τὴν ἔχη στείλει, ἄς τὴν στείλῃ ἀμέσως, σκεπτόμενος τὰς μεγάλας δαπάνας ποῦ ἀπαιτεῖ ἢ ἐκδοσίς ἐῖδος περιοδικοῦ μὲ καλὴν ἐμφάνισιν καὶ τόσον ἐκλεκτὴν ὕλην.

στοῦ, «**Αἱ Γραφαὶ μαρτυροῦσι περὶ ἐμοῦ**» (Ἰωάν. ε'. 39). «**Ζητήσατε ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Κυρίου καὶ ἀναγνώσατε**» λέγει ὁ Προφήτης· «**οὐδὲν ἐκ τούτων θέλει λείψει, οὐδὲν θέλει εἰσθαι χωρὶς τοῦ συντρόφου αὐτοῦ. Διότι αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου προσέταξε, καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ συνήγαγε ταῦτα**» (Ἠσαΐας λδ'. Οὕτω δὲ μελετῶν τὸ θεῖον αὐτὸ βιβλίον «**καὶ εἰς δένδρα θὰ εὖρης γλώσσας, καὶ εἰς ῥύακας βιβλίῳ**» καὶ εἰς λέθους ὁμιλίαις καὶ ἐν παντὶ τὸ ἄχθὸν» ὡς λέγει ὁ Σιζέπτηρ.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ Γ'. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν ναόν, τὴν 2αν Φεβρουαρίου, δύνασθε νὰ μοῦ ἐξηγήσατε εἰς τὸ φύλλον σας τοῦ Φεβρουαρίου πῶς ἐγνώριζεν ὁ Συμεὼν ὅτι θὰ συναντοῦσεν ἐκεῖ τὸν γεννηθέντα Μεσσίαν, καθὼς καὶ ὅτι τὴν ψυχὴν τῆς Μητρὸς του, θὰ τὴν διαπεράσῃ ἢ ρομφαία; καὶ τί ἐννοοῦσε λέγων ρομφαίαν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ Τὸ ὄνομα Συμεὼν σημαίνει ἀκοή καὶ ἦτο εἰς ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων τὰ ὦτα ἦσαν ὄντως ἀνοικτὰ εἰς τὸν νόμον τοῦ Κυρίου, καὶ οἱ ὅποιοι ἐπίστευον καὶ ἀνέμενον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν προφητικῶν ἐπαγγελιῶν καὶ διακηρύξεων. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑπὸ τοῦ προφήτου Δανιὴλ προφητευθέντα ἔτη εἶχον σχεδὸν συμπληρωθῆ, καὶ αἱ 69 ἐπτάδες ἢ ἑβδομάδες ἔληγον ἤδη (Δανιὴλ θ' 25—26), καὶ ὁ καιρὸς διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Μεσσίτου ἦτο ἐγγύς, τοιοῦτοι προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν πιστοὶ καὶ ἅγιοι ὡς ὁ Συμεὼν, ἢ Ἄννη κλπ. δὲν ἐπόθουν μεγαλυτέραν εὐτυχίαν ἢ νὰ ἀπολάσσουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν των τὸν κεχρισμένον τοῦ Κυρίου, πρὶν ἀποθάνωσι· καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ Συμεὼν δίκαιος καὶ εὐλαβὴς, πρωτοδεχόμενος προέκκλησιν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ Πνεύμα ἦν ἅγιον ἐπ' αὐτόν, καὶ ἦν αὐτῷ κεχηματισμένον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου μὴ εἶδεν θάνατον πρὶν ἢ εἶδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου καὶ ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν. Λουκ. 6' 25, 26, 27. Ὁ ἱερεὺς Λουκᾶς σαφέστατα μᾶς λέγει ὅτι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ὄχι μόνον εἶχε γνωρίσει εἰς τὸν Συμεὼνα τὴν προσεχῆ γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ

τὴν μεγίστην τιμὴν καὶ εὐτυχίαν ὅτι δὲν θὰ ἀποθάνῃ πρὶν ἢ εἶδει Αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν καὶ ἐδέξτο εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ παιδίον Ἰησοῦν, εἰπὼν τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο «**Νὺν ἀπολύεις τὸν δούλον σου...**»

Ἡ ἐλπίς διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσίτου, διὰ τὸ ἔθνος του, τοὺς Ἰουδαίους, ἦτο τὸ τεμῖμα διάφορος· δι' αὐτοὺς ἐξ ἀκοῆς διδασκαλία καὶ κηρύξεις· ἀλλ' αὐτὸς ἐγνώριζεν εἰς τί ἐπίστευεν καὶ ἠλπίζεν, ὡς ἐπίσης ἐγνώρισε καὶ τὸν θαθμὸν τῆς σκληρόνσεως εἰς τὴν ἁμαρτίαν, τὴν ἀγνοίαν καὶ ἀποστασίαν τῶν ὁμοίων του, ὥστε ὑπαινίσσεται τι περὶ τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ περὶ τῆς ἀπορρίψεως του ὑπὸ τοῦ πνευματικῶς ἀποστάτου καὶ ἐκφύλου ἔθνους. Τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας ἀκόμη τοῦ Σωτῆρος, ὁ σταυρικὸς αὐτοῦ θάνατος ἤρχισε προβάλλων τὰς σκιὰς του. Ἄλλ' ὀλίγοι ἦσαν ὡς ὁ Συμεὼν μὲ πεφωτισμένους διὰ πνεύματος ἁγίου ὀφθαλμοὺς ὥστε νὰ διακρίνωσι τὰς σκιὰς αὐτὰς ἀπὸ τόσον μακρὰν.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς θλίψεις καὶ τὰς δόνας τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, αὐταὶ ὑπαινίσσονται ἁπλῶς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ παρὰ τοῦ Συμεὼν καὶ δύνανται μᾶλλον νὰ ἀναμετρηθῶσι διὰ τῆς φαντασίας ἢ νὰ περιγραφῶσιν. Αὕτη ἐντοταμίσειεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς θλα τὰ ἐνδοξὰ ρήματα τὰ περὶ Αὐτοῦ λεχθέντα. Τὸν παρὰ τοῦ ἀγγέλου πρὸς αὐτὴν εὐαγγελισμόν τὸ ὄνειρον τοῦ Ἰωσήφ, τὴν ἐμπνευσμένην προσφώνησιν τῆς Ἐλισάβετ, τὴν ἱστορίαν τῶν ποιμένων, τοὺς ἐξισίτους λόγους τοῦ Συμεὼν, τὴν μετὰ ταῦτα ἐπίσκεψιν τῶν Μάγων, καὶ τὴν προειδοποίησιν τοῦ Ἰωσήφ νὰ φύγωσιν εἰς Αἴγυπτον—τὰ ὅποια θλα συνετέλεσάν μὲν νὰ διεγείρωσι μεγάλας ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἐλπίδας, ἐν τούτοις, ταῦτα ἄφινον αὐτὴν ἀνευ πλήρους κατανοήσεως τῆς ἀποστολῆς τοῦ Υἱοῦ τῆς. Ὅταν δὲ ἔχασαν αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλήμ, αὕτη ἀνεζήτησεν Αὐτὸν περίλυπος. Ἡ δὲ ἀπάντησις Του «**τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; οὐκ ἦδρατε ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πατρὸς μου δεῖ εἶναί με;**» δεικνύει ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐννοήσῃ. Ἀργότερον δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διακονίας του, ἔβλεπεν ὅτι Οὗτος ἀπηνειέτο σχεδὸν τοὺς φυσικοὺς δεσμοὺς ἀπέναντι τῶν πνευματικῶν, Ματθ. ιβ'. 46—50, Λουκ. ια', 27—28. Τὸ τοιοῦτον δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ φανῇ σκληρὸν εἰς αὐτὴν. Ὅταν δὲ μεθ' ὧρας τὰς μεγάλας καὶ ὑπερδύνας ἐλπίδας, τῆς, εἶδεν Αὐτὸν ἐπονειδίως θανατούμενον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἠσθάνθη τὴν βαθυτέραν τῶν θλίψεων, ἥτις ἀναμφισβότως ἦτο διαπεράσασα τὴν ψυχὴν τῆς δουνηρὰ ρομφαία ἢ ὑπὸ τοῦ Συμεὼν προφητικῶς προρηθείσα.

Ἡ μὴ ἐπιστροφή τοῦ φύλλου θεωρεῖται ὡς ἀποδοχή.